

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK

4

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

julij–avgust 2006

SAMO ŽOGA
PASTIR, KI BO ZBIRAL
V POLNOST APOSTOLSKEGA SLUŽENJA CERKVI

4 V SREDIŠČU MLADI

Samo žoga

dr. Janez Vodičar

10 DON BOSKO VZGOJITELJ

Dobri kristjani in pošteni državljani

dr. Carlo Nanni

12 OČE IN UČITELJ

Z delom do kruha

Pascual Chavez

16 SMG

Počitnice z don Boskom

mag. Marko Košnik

18 S POTI

Z apostoli v Galileji

Tone Ciglar

20 MISIJONI

Žuborenje sotočja milosti

Danilo Lisjak

31 NAŠI VZORI

Biser dobrote

France Škrabl

V načrtu Boga, stvarnika in odrešenika najde družina ne le svojo »identiteto«, se pravi to, kar »je«, temveč tudi svoje »poslans-tvo«, to, kar more in mora »storiti«. Bog kliče dru-žino, da v zgodovini izpolnjuje naloge, ki izvirajo iz njenega lastnega bistva in sodijo v njeno dina-miko in bivanjski razvoj. Vsaka družina odkriva in najde sama v sebi poziv, ki ga ni mogoče presli-šati in ki hkrati označuje njeno dostojanstvo in od-govornost: Družina, »postani« to, kar »si«!

Za družino je torej nujno, da se napoti nazaj k »začetku« stvariteljskega božjega dejanja, če se ho-če spoznati in uresničiti v skladu z notranjo resni-co svojega bistva in tudi svoje zgodovinske dejav-nosti. In ker je družina po božjem načrtu ustanov-ljena kot »globoka skupnost življenja in ljubezni«, je njeno poslanstvo v tem, da postaja vedno bolj to, kar je, se pravi skupnost življenja in ljubezni v naporu, ki bo, kakor to velja za vsako ustvarjeno in odrešeno resničnost, našla svojo izpolnitev v bož-jem kraljestvu. V perspektivi, ki sega prav do kore-nin stvarnosti, moramo reči, da bistvo in naloge družine navsezadnje določa ljubezen. Zato druži-na sprejema poslanstvo, da varuje, razodeva in priobčuje ljubezen kot živi odsvit in stvarno delež-nost pri božji ljubezni do ljudi in pri ljubezni Kri-stusa Gospoda do svoje neveste Cerkve.

Posebne naloge družine so vse izraz in kon-kretno udejanjanje tega temeljnega poslanstva. Moramo se torej kolikor mogoče poglobiti v edinstveno bogastvo poslanstva družine in dog-nati njegovo raznovrstnost in vendar med seboj povezano vsebino.

Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini, Družina 1982, CD 16.

Foto: M. Lamovšek

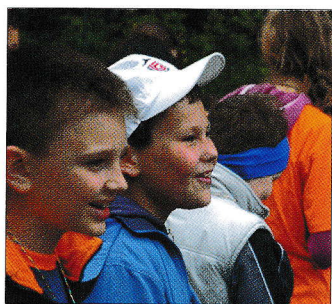

Foto: M. Lamovšek

SALEZIJSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 4 | skupna številka 542

Leto 2006 | letnik 79

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,

s. Marija Žibert, Janez Krnc,

mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega

vestnika in za druge namene lahko

nakazete na račun, vpišete namen plačila

ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

TRR **24200-9004141717** sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTV

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

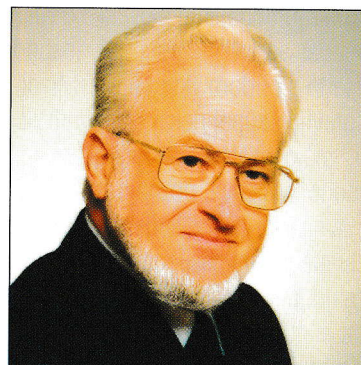
e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

NOVA VZORNICA MATERE – VZGOJITELJICE

dr. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ
inšpektor

To leto, ko nam je v vezilu vrhovnega predstojnika naročeno, da obnovimo posebno skrb za družino, »ki je zibelka življenja in ljubezni«, nam je podoba matere sv. Janeza Boska bolj živo pred očmi. In močno bo šele zablestela! Vsa salezijanska družina se ob njej doživlja še tesneje povezana. Ta povezanost mi narekuje, da se v imenu vseh članov družine globoko in iskreno zahvalim našemu dosedanjemu inšpektorialnemu predstojniku prof. Lojzetu Dobravcu, ki nas je šest let vodil, navduševal in spodbujal k dejavnemu sodelovanju pri opravljanju mogočnega poslanstva še posebno v blagor vseh mladih. Predstojniki, ki nas obiščejo iz Rima, pravijo, da je salezijansko delovanje naših sobratov zavidanja vredno in da so naše ustanove lahko za zgled tudi drugim po svetu. »Ni pravih besed, dragi gospod Lojze, da bi se Ti mogli z njimi primerno zahvaliti za Tvojo nesebično podaritev: Gospod naj Te še naprej spremlja z obiljem svojih darov. Pripravljen si preprosto sprejeti novo službo salezijanskega ravnatelja na Rakovniku, kar nam bo omogočalo dobro nadaljnje sodelovanje. Bog bodi Tvoja skala (Ps 18,3) zdaj in vedno!«

Pomudimo se še na kratko ob mami Marjeti, tej »predici naših družinskih vezi«, za katero se je dne 8. februarja 1995 v baziliki Marije Pomočnice v Torinu začel škofijski postopek za razglasitev za blaženo. Leta 2000 je bil uspešno sklenjen, vse gradivo pa poslano v Rim, kjer so ga pod drobnogledom preučile ustrezne komisije in dale papežu o njem ugodno mnenje. Zdaj pričakujemo, da bo tudi uradno razglašena za blaženo. To potrjuje vesela napoved iz Rima.

Vrhovni predstojnik Pascual Chávez je namreč v Les Combes (Aosta), 12. julija 2005, sprejel papeža Benedikta XVI., ki je prišel, da bi po vzoru svojega predhodnika preživel nekaj počitniških dni v salezijanski planinski koči (tudi letos bo prišel!). Par minut je mogel na samem govoriti s svetim očetom. Izročil mu je prošnjo, ki so jo podpisali salezijanski škofje, da bi pospešili razglasitev junaških kreposti Marjete Occhiena, don Boskove matere (* 1. april 1788, + 25. november 1856). Mama Marjeta bo prav ob 150-letnici svoje smrti razglašena za častljivo (*venerabile*) in predstavljena vsemu Božjemu ljudstvu kot vzornica krščanskega življenja. To je predstopnja razglasitve za blaženo. V njej imamo nov vzor svetosti matere – vzgojiteljice in priprošnjice pri Bogu v vseh naših družinskih zadevah.

Samo žoga

dr. JANEZ VODIČAR

Junija letos bi lahko rekli: »Kamor koli pogledaš, boš prej ali slej prišel do nogometa.« Vse je v znamenju okroglega usnja, ki zaposluje slabi dve uri dvaindvajset mož. Ob tem preprostem dogajanju živi neizmerna množica ljudi. Nič neznanega, razen rezultata; nič pretresljivega kot le, kdo bo uspel zmagati; nič tragičnega, razen če se kdo poškoduje; nič usodnega, če bi gledali na zgodovinsko, ekonomsko ali kulturno dogajanje človeške civilizacije, pa vendar se tako kultura kot gospodarstvo v vse to s pridom vključujeta. Mladi, ki težko spravijo skupaj nekaj pozitivnih ocen v šoli, znajo naštet vse igralce iz najbolj nemogoče države, poznajo zadnji podatek na stavnici in vse iz življenja poslednjega rezervnega igralca. Tega se ne učijo v šoli, to znajo. In če smo poštene, moramo priznati, da je čudovito gledati mojstre žoge. Kot bi nevidni dirigent vodil baletni ansambel, ki zmore vsak trenutek nova presenečenja. Le kaj je takega v tem športu, da se ga ne branijo niti rdeči Kitajci in se ne zdi preveč pohujšljiv niti pravovernim Irancem? Mnogi igralci, še posebej ti iz Latinske Amerike, se ob vstopu v igro celo prekrizajo. Bi lahko rekli, da je žoga tista, ki povezuje najrazličnejše strani sveta, celo različne vere?

Kaj bi dali, da bi nas v življenju kaj pošteno prevzelo, da bi nas dvignilo in nam dalo občutek, da smo uspeli? To si v današnjem svetu težko privoščimo. Vsak trenutek je vedno bolj negotov, saj niti več ne vemo, kdaj bomo lahko še imeli zaposlitev ali kdaj se bo spomnil kašen terorist in vse skupaj poslal v zrak. Svet je postal negotov, človek pa vendarle teži po trenutkih, ki ga bodo ponesli skozi življenje. Če se vsaj malo poistovetim z narodom, določeno skupino, potem mi lahko ozračje na stadionu pomaga, da začutim tega privzdignjenega duha, ki ga ne srečam v vsakdanjem življenju. Še posebej, ker je treba le prižgati televizijo ali radio in sem že del dogajanja. Ob nogometu lahko doživljam

uspehe in neuspehe in me ne stane veliko. Res ni prijetno, če moje moštvo izgubi, je pa še vedno bolje, kot bi sam izgubil službo, prijatelja, zaupanje. In še nekaj je res: sem le opazovalec. Nisem neposredno udeležen, vedno se lahko umaknem. Lahko sem zelo pameten in sem najboljši strateg, čeprav nimam pojma o nogometu, saj sem le opazovalec in tudi nogomet je le postranska in neusodna stvar sveta.

Kot kristjane nas lahko navdušuje plemenitost preigravanja. Brez resnega nasprotnika ne bi bilo nogometa. Kot v življenju, kjer brez težav ni pravega poleta. Pa tudi če žogo izgubim, jo lahko vedno znova priborim. Kot bi šlo za greh in pot spreobrnjenja. Vsakič, ko kdo zabije gol ali ga prejme, je tam vratar, ki pobere žogo in jo vrne v igro. Nič ni zgubljenega, saj je vse le igra in v duši človeka se prebudi odmev rajskega sveta, kjer še ni bilo 'prekletstva' dela in bolečine.

Kot bi rekel Nietzsche, bi lahko za njim ponovili tudi mi, da si človek želi igre. To pa zmoremo le tam, kjer igro vsi vzamemo zares. In svetovno prvenstvo je tipičen primer za to. Ker je ta tako nepomembna stvar tako resna, je pravi užitek v njeni igri. Še posebej, ker vemo, da se bo vedno dobro končalo, nekdo bo tako in tako prvak, tisti poraženi bodo imeli še veliko priložnosti, predvsem pa zadoščenje, da so dobro igrali. Ko bi le življenje bilo tako enostavno, kot je nogomet.

Saj tudi je, če le verujemo kot kristjani v odrešenje. Nihče, še tako nemogoč nasprotnik, ne more preprečiti, da bi naša igra življenja ne dosegla zmage v Kristusu, če le igramo po pravilih, danih od Njega samega. Zato smo kristjani večni nogometaši, ki vzamemo vsakega nasprotnika resno in si življenje privoščimo, pa naj zmagujemo ali zgublamo. Vedno bo rezultat pozitiven. Le dobro moramo preigravati, da bomo lahko rekli, da smo dali vse od sebe in vsaj z malo zasluženja postali vesoljni prvaki. ■

Pastir, ki bo zbiral!

Vse foto: M. Lamovšek

Predstojnik ob prevzemu svoje službe izpove vero ...

... in to potrdi s podpisom.

Od leve proti desni: A. Košir, L. Dobravec, dr. A. S. Snoj, A. Van Hecke ter msgr. P. Štumpf

Na alojzijevo, 21. junija 2006, je novi inšpektor **dr. Alojzij Slavko Snoj** od svojega predhodnika prof. Lojzeta Dobravca prevzel vodenje ljubljanske salezijanske inšpektorije kot 12. predstojnik, odkar je bila leta 1922 inšpektorija ustanovljena. V prijaznem in duhovno bogatem ozračju je v rakovniškem svetišču potekala izročitveno-prevzemna svečanost, ki so se je poleg salezijancev udeležili tudi nekateri drugi predstavniki salezijanske družine: s. Mojca Šimenc, inšpektorica slovensko-hrvaške inšpektorije sester hčera Marije Pomučnice, ga. Ljubica Košir, koordinatorica salezijanskih sotrudnikov v Sloveniji, ter skupina mladih iz Gimnazije Želimlje, kjer je novi predstojnik zadnja leta deloval. Vrhovnega predstojnika je na tem pomembnem dogodku za slovensko salezijansko inšpektorijo zastopal Albert Van Hecke, svetovalec za salezijansko pokrajino Severna Evropa, kamor po salezijanski razdelitvi spada slovenska inšpektorija.

Novemu predstojniku je v imenu sobratov voščil Božjega blagoslova in zagotovil podporo v molitvi prof. Miran Sajovic, ki je slovensko inšpektorijo in predstojnika v njej prikazal s starodavno podobo za Cerkev, namreč ladje in krmarja. Vsakdo na ladji ima svoje mesto in vlogo, krmar pa je tisti, ki vse usmerja in gleda, da ladja ne zgreši cilja, h kateremu potuje. Današnji čas, ugotavljamo na vseh področjih, še kako potrebuje voditeljev z jasno vizijo in opogumljajočo besedo. Tudi to je bilo moč razbrati v vseh pozdravih, ki jih je bil novi predstojnik ob tej priložnosti deležen. Na svojevrsten

način pa je to v homiliji med praznično sveto mašo izrazil prof. Anton Košir z besedami, da začetek službe novega inšpektorja v letu 2006 pomeni tudi konec »tranzicije«, časa prehoda k bolj demokratičnemu družbenemu sistemu v Sloveniji. V slednjem namreč poslanstvo salezijancev pridobiva povsem nove možnosti za delovanje v prid mladim. Pot za to pa je s svojo modrostjo in odločnostjo v zadnjih šestih letih začrtal tudi dosednji inšpektor Lojze Dobravec, za kar se mu je A. Košir, tudi sam inšpektor v letih 1982–1988, v imenu vseh sobratov iskreno zahvalil.

Dogodek zamenjave v vodstvu je bil povezan s tradicionalnim praznovanjem jubilejev sobratov salezijancev: redovniških, duhovniških in življenjskih. Novi predstojnik je jubilentom podaril simbolno darilo – razmišljanja papeškega pridigarja Cantalamesse o moči križa, ki je, po Pavlovo, osrednji poudarek oznanjevanja: »*Mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost, tistim pa, ki so poklicani, je Mesija, Božja moč in Božja modrost*« (1 Kor 1,23–24).

Marjan Lamovšek, inšpektorialni tajnik

Spoštovani g. Albert Van Hecke, delegat vrhovnega predstojnika, dragi sobratje ter zastopniki in zastopnice drugih skupin salezijanske družine!

Iskreno se zahvaljujem Bogu, da mi je po zaupanju sobratov naloženo poslanstvo služenja salezijanski družini v naši inšpektoriji.

Ko me je vrhovni predstojnik 18. januarja t. l. poklical in mi sporočil, da me je na izkazano zaupanje sobratov imenoval za inšpektorsko službo, sem se začel izgovarjati.

Kmalu me je prekinil in mi z evangelijskimi besedami razložil službo rekoč: »Gospod ti naroča, da po zgledu dobrega pastirja sobrate zbiraš in varuješ. Kakor Jezus, tudi ti reci nebeškemu Očetu:

Te, katere si mi zaupal, so tvoji! In sedaj ga prosi zanje, za tiste, ki ti jih je dal, saj so njegovi! ... Kaj praviš na to?«

Odgovoril sem: »Nimam besed!« Tedaj je planil: »Kako? Nimaš besed?

Gospod ti želi izročiti brate, kakor nekoč čredo apostolu Petru, in ti praviš, da nimaš besed. Ali ga nimaš rad?«

In tedaj sem odgovoril: »Gospod, Ti veš!«

»To je pravi odgovor – me je opogumil, dovolj ti je njegova milost!«

In zdaj sem tu pred Gospodom in pred vami!

»Gospod, pomagaj mi, da jih bom varoval v tvojem imenu, da se ne bi nobeden izgubil! Gospod, obvaruj jih hudega, posveti jih v resnici, da bo Gospodovo veselje v njih dopolnjeno« (*prim. Jn 17,9 sl.*).

Zaupam v Gospoda, v varstvo naše dobre matere, Marije Pomočnice, v močno priprošnjo našega očeta in učitelja mladine, svetega Janeza Boska! Zaupam vam, dragi sobratje, in računam na vas, da bomo odgovorno, vzajemno in zavzeto gradili naše skupnosti, s tem pa tudi inšpektorialno skupnost, ki ji je izročeno tako čudovito poslanstvo, sodobno opredeljeno v naših novejših inšpektorialnih listinah!

Nadaljujmo delo naših sobratov, ki so se pred nami trudili, pa naj so še živi ali so med rajnimi; prav ti, nekateri med njimi svetniški kandidati, naj bodo naši vzorniki in priprošnjiki.

A. S. Snoj, Nagovor sobratom ob prevzemu službe inšpektorja, Rakovnik, 21. junija 2006

Izročitveno-prevzemnega dejanja v vodstvu ljubljanske salezijanske inšpektorije so se udeležili številni salezijanci

V polnost apostolskega služenja Cerkvi

Škofovsko geslo novega škofa

dr. Petra Štumpfa: S TEBOJ, MATI MARIJA

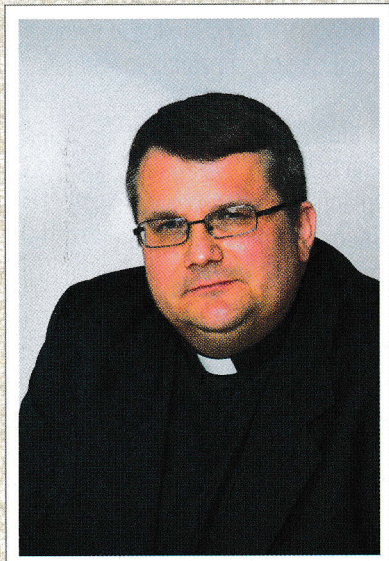

Foto: J. Zndarsič

Msgr. dr. Peter Štumpf
naslovni škof škofije Musti v Numibiji,
mariborski pomožni škof

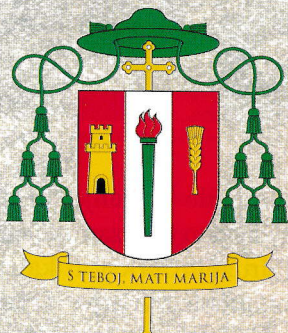
V šestnajstem letu duhovništva, v šestindvajsetem letu redovništva v salezijanski družbi, v štiriinštiridesetem letu življenja je dr. Peter Štumpf postal pomožni škof mariborske nadškofije in metropolije. Po mnogih dušnopastirskih postajah (Sevnica, Ig, Zabukovje, Maribor, Veržej) se je vrnil tja, kjer se je začela njegova duhovniška pot – v župniji Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani. Na začetku je bil tu tri leta kaplan, na koncu pa tri leta župnik ter dekan ljubljanske mestne pastoralne enote Vič Rakovnik. V polnost apostolskega služenja v Cerkvi na Slovenskem ga je papež Benedikt XVI. poklical na praznik Marije Pomočnice, 24. maja 2006, njegov odlok pa je opoldne tega dne v slavnostni dvorani nadškofijskega doma v Ljubljani razglasil mariborski nadškof, metropolit in predsednik Slovenske škofovske konference dr. Franc Kramberger.

Beltinci v Prekmurju so kraj njegovega otroštva; rojen je bil 28. junija 1962, na dan pred petrovim, verjetno je ta okoliščina botrovala, da so mu dali ime po prvaku apostolov – sv. Petru. Pri rojstvu, tako mu je pripovedovala mama, se je tako zapletlo, da po zakonitostih narave ne bi mogel zagledati luči sveta. Toda njegova starša sta imela neomajno zaupanje v Marijo Pomočnico, zato še danes verjame, da je čisto podarjen dar. Rad pove še naslednjo zgodbo. »Dan potem, ko sta se moja starša poročila, je bilo njuno enodnevno poročno potovanje na Brezje, k Mariji Pomagaj. Njej sta se izročila. Marijino navzočnost sem potem doživljal tudi v osebnem in družinskem življenju. Saj ni bilo večera, ko ne bi molili k njej, srednici vseh milosti. Prvi dve molitvi, ki sem se ju

naučil moliti, sta bili Pod tvoje varstvo pribežimo in O Gospa moja, o Mati moja ... S starši in sestrama sem večkrat na leto romal k Mariji pod logom, v Turnišče, za gotovo pa vselej za veliki šmaren. Tam sem, v tem priljubljenem prekmurskem svetišču, počasi začel dojemati, da me Bog kliče na duhovniško pot. Da pa sem prišel k salezijancem, je zasluga duhovnika Janka Novaka, živahnega, dobrohotnega, veselega salezijanca, ki se je pogosto oglašal pri nas s povsem določenim namenom: Peter, pridi! Nadaljuj tradicijo prekmurskih salezijancev. Odločilno je bilo, ko sem neko leto odprl katoliški tednik Družina ter se v novomašni številki zapičil v portrete salezijanskih novomašnikov. Tisto leto jih je bilo pet – in vsi so bili nekaki dolgolasci – precej drugačni od drugih. V meni se je porodila misel: To pa je nekaj, kar je zame! V meni je dozorel sklep: Samo k salezijancem. Resnici na ljubo jih kot dolgolasci potem nisem nikoli posnemal.«

Kaj ga je pri don Bosku posebej vselej prevzemalo?

Najprej njegova brezmejna zvestoba papežu. Ko je bil že tako rekoč na smrtni postelji, je uresničeval papeževo naročilo, da v Rimu dogradi cerkev Srca Jezusovega. To je bilo zares junaško dejanje. Na isti ravni je njegovo neomajno zaupanje v Marijo Pomočnico. »Če boste njo čistili, boste videli, kaj so čudeži,« je govoril. To je tudi sam doživljal v vseh letih svojega življenja, od rojstva do danes. Vselej ga je navduševala tudi don Boskova izjemna ljubezen do mladih. »Ne glede na to, kdo je ta mlad človek, kaj nosi v sebi, predvsem pa, da je še to svet od nikogar, da je to njiva, kjer še domala nič ne raste. Zra-

slo pa bo tisto, kar se bo na njej zasejalo, dobro ali slabo. Zato je mlade treba ljubiti preko svojih razumskih meril, preko svojih čustev. Imeti mlade rad pomeni verjeti ne samo v mlade, temveč verjeti v Kristusa, ki ga mladi imajo v sebi.«

Peter Štumpf je od leta 1977 obiskoval Srednjo versko šolo v Želimljem, maturiral pa je leta 1983 na Gimnaziji Poljane v Ljubljani. Po dveh letih filozofskega študija na Teološki fakulteti v Ljubljani je nadaljeval študij teologije v Turinu v Italiji, kjer je leta 1989 tudi diplomiral. Po mašniškem posvečenju v mariborski stolnici na petrovo 1990 je dušnopastirsko deloval v raznih krajih slovenskih škofij, hkrati pa nadaljeval študij. Leta 1994 je naredil magisterij iz moralne teologije (Mladostniki in zakrament sprave), leta 2002 pa je na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani obranil doktorsko disertacijo na temo »Jožef Klekl st. kot publicist v prizadevanju za ohranitev katoliške vere v Slovenski krajini«. Od leta 2003 je dr. Štumpf župnik na Rakovniku in dekan dekanije Ljubljana Vič / Rakovnik. Kot novoimenovani pomožni škof mariborske škofije se je od župnije Marije Pomočnice na Rakovniku poslovil ob slovesnem praznovanju 50. letnice župnije, na praznik Srca Jezusovega, 23. junija. *Jože Zadravec*

DOLENJA VAS IVAN GNIDICA – ZLATOMAŠNIK

Na binkošno nedeljo (4. junija 2006) je v svoji rojstni župniji obhajal zlato mašo salezijanec Ivan Gnidica. Nanjo se je že več let skrbno pripravljal in se je iskreno veselil. Z njo se je želel zahvaliti Bogu za dar duhovniškega poklica v salezijanski družbi ter za dar zvestobe v poklicu.

V želji, da bi se župnija kar najbolje pripravila na ta pomemben dogodek, je domači župnik povabil župljane k tridnevni duhovni pripravi. Lepa udeležba ljudi pri večernih mašah je bila znamenje, da ljudje cenijo dar duhovništva in da so zanj Bogu iskreno hvaležni. V sončnem nedeljskem dopoldnevu, na prvo junijsko nedeljo, so verniki dodobra napolnili župnijsko cerkev. Skupaj z zlatomašnikom je bilo ob oltarju še nekaj drugih duhovnikov: domači župnik g. Branko Potočnik in zlatomašni pridigar dr. A. Slavko Snoj, dva še živeča dolnjevaška duhovnika ter nekateri sobratje salezijanci. Navzoče so bile tudi sestre hčere Marije Pomočnice, ki so s tem zlatomašniku izrazile hvaležnost za dvajsetletno služenje v skupnosti sester na Bledu. Zlatomašnika je poleg domačega župnika, predstavnika župnije in so-

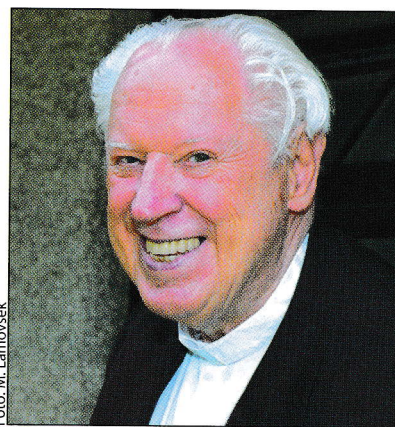

Foto: M. Lamovšek

rodnikov pozdravil tudi ribniški župan g. Alojz Marn. Skrbno pripravljeno slavlje so z ubranim petjem oplešali pevci župnijskega pevskega zbora. Ob koncu maše je zlatomašnik izrazil svoje veselje ob tem milostnem dogodku ter hvaležnost Bogu za dar duhovniškega poklica. Zahvalil se je tudi svojim domačim in vsem, ki so mu pripravili zlatomašno slavlje. Ob odhodu iz cerkve so navzoči zlatomašniku stisnili roko in mu zaželeli še obilo zdravih in duhovno bogatih duhovniških let. Praznovanje se je nadaljevalo na domačem dvorišču v Dolenji vasi, na istem kraju, kjer so g. Ivanu pred 50 leti pripravili novomašno slavlje. Ob praznični mizi so se zbrali številni povabljeni gostje, v popoldanskem času pa je praznovanje polepšal tudi nastop domače folklorne skupine.

L. D.

Zlata maša Ivana Gnidice v Dolenji vasi

Foto: arhiv I. Gnidica

dr. CARLO NANNI

DOBRI KRISTJANI IN POŠTENI DRŽAVLJANI

Don Bosko je imel s svojim preventivnim sistemom jasno določene cilje. Povzel jih je v preproste, a učinkovite stavke. Znani so trije »s«, s katerimi je v italijanščini obrazložil osebne namene: »sanità, studio, santità« – zdravje, učenje, svetost. Druga, manj akademska različica je bila: »veselje, učenje, pobožnost«. Povezal je bio-fizično razsežnost z intelektualno in versko v neke vrste »celosten humanizem«.

To je s socialnega in verskega vidika pomagalo, da bi bili »dobri kristjani in pošteni državljani«, sposobni povezovati »delo, vero in krepost«, »pobožnost, moralnost, kulturo in civilizacijo«. Tudi tu zasledimo posrečeno sintezo tistega, kar je don Bosko na drugih mestih imenoval »morala, civilna (državljanska) vzgoja«, ki kaže na celostno podobo moškega/ženske, ki je hkrati oseba, delavec/ka, državljan/ka, vernik/ca. Don Bosko verjetno ni sam iznašel, marveč si je iz krščanskih vzgojnih ustanov, ki so bile občutljive za socialne probleme, sposodil geslo »dobri kristjani in pošteni državljani«. Zasledimo ga v Salezijanskem vestniku iz l. 1878 št. 3, str. 13, pa tudi v drugih spisih in v drugačnih oblikah. Morda bi ga danes v socialnem okolju, ki je globoko zaznamovano z voljo po prvenstvenem mestu laištvu v socialnem življenju, bolje izrazili v različici »pošteni državljani in dobri kristjani«. Vsekakor je v salezijanski tradiciji postalo geslo in to v civilnem in cerkvenem smislu lastnega vzgojnega dela.

Toda danes?

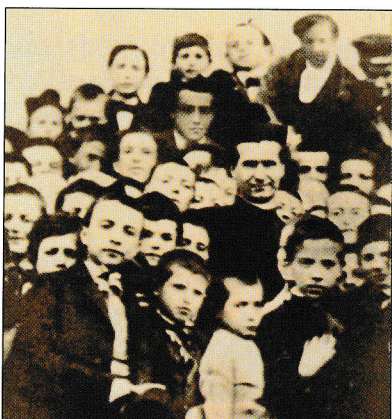
Tudi v tradicionalno krščanskih razmerah je to sintetično formulo težko privzeti kar takoj in v polnosti, brez razprave in poglobljanja. In to ne samo zato, ker se

je spremenilo življenje, družba, Cerkev in zato tudi zamisel o človeku, družbi, Cerkvi, h katerim vodimo mlade z vzgojo. Ni lahko vzgajati mladih za dobre kristjane in poštene državljane v dobi pluralizma, globalizacije, informatične in telematične tehnologije in povsod razširjene multikulturalnosti. Morda pa se moramo na prvem mestu vprašati, kaj pomeni biti pošten državljan (in seveda dober kristjan) v današnjem svetu in v današnji Cerkvi.

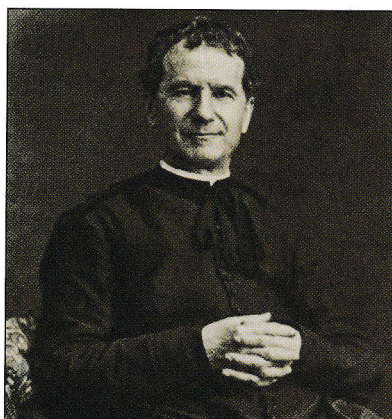
Biti pošten državljan pomeni v temelju spoštovati zakone, biti neoporečen glede predpisov in pravil, po katerih je urejeno civilno sožitje. Ni pa samo po sebi sinonim za državljana, ki vse predpise natančno izpolnjuje, vse pasivno uboga, ki ne povzroča problemov in noče imeti opravka s sodišči, ki se briga le za sebe, ne da bi se preveč vtikal in si mazal roke s tisto »umazanijo«, kakršna je politika. Pomeni biti pravičen tudi v socialnih odnosih, sodelovati pri potrebah skupnosti, plačevati davke, spoštovati skupno imetje, se ne okoriščati s tistim, kar je last vseh, zanimati se za občo blaginjo, čutiti se odgovornega za lastno deželo in za ves svet.

Pošteni državljani danes?

Danes vse to prav gotovo ni lahko. Kaj naj na primer pomeni biti pošten državljan danes v pokvarjeni civilni družbi, kjer vlada

Don Bosco med fanti, 1861

Don Bosco, portret, 1880

Don Bosco spoveduje, 1861

podkupovanje (klientelizem), nebrzdano in ilegalno iskanje lastnih koristi ter delo na črno? Kako bi mogli biti pošteni in do zakonov lojalni državljani, če se ne najdemo med njimi in če smo v takih razmerah, da jih sploh ne moremo izpolniti? Kako naj se zahteva od državljanov, naj bodo pošteni, če manjkajo politične mere, ki bi odpravljale pohujšljivo neenakost in civilno razlikovanje ne samo do revnih, žensk, mladoletnih, prizadetih, starejših, na rob odrinjenih, odvisnih, tujcev, marveč tudi do toliko državljanov in toliko družin, ki imajo nizke dohodke, medtem ko nekateri dobivajo sramotno visoke štipendije in plače, nepriemerljive z delom in kakovostjo opravljenega dela?

Če teh »težav« in pravih »socialnih krivic« ne bi bilo mogoče kontrolirati in seveda zmanjšati, bi bila zahteva, naj bodo pošteni in naj spoštujejo zakone in predpise, le »pobožna pridiga«. Po vsem tem bi bilo težko iz glave pregnati skušnjo, da bi si na primer sami priborili pravico. Drzno bi bilo, če bi odvrčali mnoge ljudi, naj se ne dajo več podkupovati, naj se ne pridružujejo mafiji ter ilegalnemu in kriminalnemu početju.

Zakon in srce

Lojalnost sama za sebe ne zadošča. Biti pošten državljan ne

more biti nekdo, ki ni oseba, človek, žena, mlad človek, fant, dekle, odrasel poštenjak. Če zakon ni zapisan v srce, če ni sprejet s svobodno voljo, sprejet svobodno po pravilih pravega vedenja, če ni uresničen z osebnim prizadevanjem, bo vedno ostal le naprežanje za civilno lojalnost. Objektivna lojalnost stoji ali pade, če ni ukoreninjena v moralnosti politikov, ki sprejemajo zakone vlade in programov za »dobro vladanje«, sodnikov, ki delijo pravico, državljanov, ki v vsakdanjem in javnem življenju spolnjujejo zakone, predpise, pravila (o čemer predpostavljamo vsaj, da so sad razmišljanja in demokratičnih dogovorov, to je, da spoštujejo mnjenja in želje »različnih« državljanov). To pa predpostavlja dobro in trdno moralno vzgojo: samo privzgojena svoboda, trdna civilna vest in zdrav čut za socialno odgovornost nam bodo mogli vlivati upanje na človeka vredno prihodnost našega družbenega življenja. To pa seveda zahteva vsaj kanček oblikovanja in spremembe osebne in občestvene miselnosti.

Dobri kristjani danes?

Na podlagi tega, kar smo rekli do sedaj, razumemo, kako - četudi gre samo za poštene državljane - moramo biti »dobri kristjani« in torej »imeti vero«, pa naj

bo samo tista v demokracijo in človekoljubno človečnost na splošno. Morda je to pot, ki jo je treba najprej prehoditi v okoljih, kjer se vzgaja po preventivnem sistemu, vendar z mladimi, ki so drugih veroizpovedi ali niso (ali vsaj pravijo, da niso) kristjani.

Treba je poglobiti tudi drugi vidik gesla: biti »dobri kristjani«.

Kristjan ne zavrača ne civilnega ne verskega zakona. Po Jezusovih besedah, zlasti po govoru na gori, kristjan »izpolnjuje« zakon in mu daje poln smisel. V Svetem Duhu oživlja tisto, kar bi bilo sicer mrtva črka, ki lahko tudi mori. Tako se vzgajamo za to modrost razuma in srca.

Na tej ravni bomo morda poštene državljani kljub težkim razmeram in lastnim ali skupnim omejitvam. Zdaj razumemo, zakaj je don Bosco povezal oboje: »biti dobri kristjani in poštene državljani«. Kdor koli torej hoče vzgajati po preventivnem sistemu, bo moral povezati oboje s kako človečansko-socialno vero (kakor je delal na primer ameriški vzgojeslovec John Dewey, ki je govoril o »splošni veri« v človeka in v demokratičen razvoj) in s kakšno religijsko vero (kakor se dogaja z verniki velikih verstev, ki kljub verskim razlikam lahko skupaj delajo za napredek in varstvo človekovih pravic ter za razvoj svetovne etike).

**Delo staršev je prav gotovo sredstvo,
s katerim dan za dnem, kapljico za kapljico
»dajejo življenje« svojim otrokom.**

Z DELOM DO KRUHA

Mnogi strokovnjaki, preučevalci družine, so si danes vsaksebi glede tega, ali naj oba starša v družini hodita v službo ali ne. Starši, ki delajo, se tolažijo z mislijo, da njihovi otroci razumejo njihovo žrtev. Če ne razumejo sedaj, bodo pa razumeli, ko bodo starejši. Mnogim materam, ki hodijo na delo, se občutje krivde poraja iz zavedanja, da se s tem odtegujejo svojim otrokom. In če jih obdaja občutek krivde, lahko kaj hitro obstaja nevarnost, da se nagibajo k razvajanju otrok in popuščanju, kadar bi sicer morali biti odločni. Z druge strani pa bi dajanje sporočila, da je delo težko, zoprno le še pripomoglo k oteževanju problema. Starši, ki imajo radi svoje delo ali da cenijo dobro, ki ga le-to daje družini, morajo to svojim otrokom dati vedeti.

Poleg tega je izjemno pomembno otrokom vedno znova dajati signale, da so oni bolj ljubljene kot delo. To se zdi samo po sebi umevno, vendar ni vedno tako. Konec koncev ljubezen ni samo čustvo, ki se izraža in okuša, ampak je tudi nekaj, kar se podarja. Preveč pogosto se dogaja, da delo odnaša s seboj najboljši delež pozornosti in posvečanja staršev, tako da za otroke prihranjajo le »ostanke«, pogosto pa tudi nanje, namesto na svoje predpostavljene oz. kliente, spravljajo jezo in živčno napetost, nepotrpežljivost in apatijo, kar vse izhaja iz utrujenosti in preobremenjenosti. Delno gre tu za vprašanje časa, zlasti, če delajo po ves dan.

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

Vendar je kljub temu doma potrebno uporabiti čas kar najbolje in ga preživeti z otroki. Ni potrebno bogve kaj izumljati. Dovolj je le bolj osrediniti se na družino kot pa na časopise oz. na televizijo.

Poleg tega si je vredno priključiti v spomin starodavno domislico: »Kadar je delo užitek, je življenje veselje. Ko je delo dolžnost, življenje postane suženjstvo.« Otroke je potrebno učiti prizadevati si. Vendar ne v obliki pridig ali pripovedi o starem očetu, kako da je delal v rudniku po dvaindvajset ur na dan, vseh sedem dni v tednu ... Starši morajo otroke konkretno naučiti izvršiti določene dejavnosti v hiši in jim omogočiti, da delajo skupaj z očetom ali materjo pri čisto vsakdanjih opravilih. S tem, ko otroke usposablja v raznih veščinah, jim dajejo zaupanje vase, hkrati pa odstranjujejo eno največjih in najresnejših ovir za družinsko harmonijo.

Dandanes z otroki ni lahko soočiti se z argumentom »delo«. V našem kulturnem okolju je izraz »delovno mesto«

postal sinonim za plačo. Prav, odlično. Toda ravno tako prav je, da se iz tega ne dela glavni smisel življenja. A za mnoge je tako. Poleg tega gre danes izrek »delovno mesto« z roko v roki z izrazom »uspešen človek«. Mit o uspehu je vzporeden s tistim o bogastvu in mladi mislijo, da je to najpomembnejša stvar v življenju, da je cilj, ki ga velja doseči, pridobiti si kolikor se le da občudovalcev in tistih, ki ti sledijo ... Kaj si mislijo otroci z običajnimi starši o takšnem vztrajnem zagovorništvu uspeha? Da starši niso nič vredni? Res, nevšečna situacija. Včasih pa sami starši otroke sami spodbujajo, naj si »naredijo pot«, naj »postanejo nekdo«. In otrok bi se lahko vprašal, zakaj vendar kaj takšnega niso storili oni sami.

Vse to včasih otežuje vzgojo za delavnost, za vrednoto, ki danes ni ne vem kako v modi, ima pa v don Boskovi pedagogiki še kako pomembno mesto in ki jo predvsem starši lahko razumno »vsadijo« otrokom. Rojeva se iz ustvarjalnosti in hotenja obvladovati življenje; hrani se s srčnostjo, odgovornostjo, vztrajnostjo ter čutom za dolžnost; potrebna ji je potrpežljivost, pozornost, učenje. Otroci in mladostniki v sebi hranijo semena sposobnosti, talentov, spretnosti, intuicije, ki za kalitev in rast terjajo prave razloge (le-ti ne morejo biti skrčeni zgolj na zaslužek in uspeh) in disciplino. Za vse to pa so neobhodno potrebni dobri učitelji in dobri starši. ■

ŽALOSTNA MATI BOŽJA

BESEDILO: s. MARIJA ŽIBERT

Takoj za praznikom povišanja svetega križa v Cerkvi obhajamo praznik žalostne Matere Božje. Ta datum je obenem tudi osmi dan (osmina) po prazniku njenega rojstva. Liturgija s tem nakazuje, kako vsa Marijina veličina prejema svoj pravi smisel od Kristusovega križa. Biti Odrešenikova Mati in materinska družica pri njegovem odrešenjskem delu - v tem je ves Marijin poklic.

Kristus in Marija sta neločljivo povezana med seboj v najbolj odločilnem trenutku odrešitvene zgodovine, pri izvršitvi najvišjega odrešenjskega dejanja. Pot do povišanja sta bila pri Kristusu trpljenje in smrt na

križu, pri njegovi sveti Materi pa je bila pot k povišanju (vnebovzetju) vztrajanje ob Kristusu skozi vse življenje, posebej še pod križem. In kakor je bil Kristus 'povišan' zato, da bi 'vse pritegnil k sebi' (Jn 12, 32), tako naj bi z njim trpela in združena z njim dosegla povišanje tudi njegova Mati, z namenom, da bi nas čim bolj učinkovito pritegovala na pot hoje za Kristusom skozi zemeljsko trpljenje v poveljčanje pri Očetu.

Na praznik žalostne Matere Božje se ne spominjamo samo tiste bridkosti, ki jo je Marija doživljala na Kalvariji ob križanju, smrti in pokopu svojega Sina, marveč njenega celotnega duhovnega mučeništva skozi vse življenje. Premišljevanje Marijinih žalosti, iz katerega naj bi kristjan zajemal hrano za rast v veri, upanju in ljubezni, se opira na svetopisemska mesta o Mariji, če jih beremo v luči Marija-Eva. Eva, misleč, da bo prišla do novega, globljega spoznanja, privoli v to, kar ji predlaga kača-hudi duh. Marija, ki se povsem zanaša samo na Boga, zavestno privoli (Lk 1,38) v to, da postane Odrešenikova Mati in da bo s tem deležna trpljenja, ki bo po napovedih stare zaveze (prim. Iz 53) zadelo prihodnjega Mesija.

Marijo so, posebej kot stoječo v bolečinah pod križem, na Vzhodu gotovo častili že v 4. stoletju, na Zahodu pa vsaj od 9. stoletja naprej, predvsem pa v 11. stoletju (sv. Anzelm, sv. Bernard, itn.). Marijino trpljenje in sočustvovanje s Kristusom, zlasti pod križem, od Origena dalje (1. polovica 3. stol.) najdemo vsaj kratko omenjeno pri mnogih cerkvenih očetih, ki nakazujejo tudi pomen premišljevanja tega trpljenja za kristjanovo duhovno življenje.

V srednjem veku je ljudska pobožnost do žalostne Matere Božje

sprožila gibanje, ki je privedlo do ustanovitve reda servitov - služabnikov bl. Device Marije. Nastajale so tudi bratovščine Marijinih žalosti. Srednjeveški in tudi kasnejši umetniki so zelo radi upodabljali (slike, kipi, oltarji) Device Marijo kot žalostno Mater Božjo. Nastajale so tudi bratovščine Marijinih žalosti in se naglo širile.

Čaščenje, ki se je najprej nanašalo na Marijino bolečino pod križem, se je začelo kmalu nanašati tudi na druge Marijine bridkosti. Po raznih spreminjanjih so v skladu s prav tolikimi Marijinimi radostmi prišli (ok. leta 1500) do ustaljenega števila sedem (napoved starčka Simeona, beg v Egipt, izguba dečka Jezusa v templju, srečanje s Sinom na križevem potu, križanje, sprejem mrtvega Sina s križa, položitev v grob). Število sedem ima namreč v Svetem pismu zelo pogosto simbolični pomen: pomen vesoljnosti.

Od 15. stol. dalje obstoja poseben mašni obrazec v čast žalostni Materi Božji. Papež Benedikt XIII. je l. 1727 določil, naj se ta praznik obhaja na petek pred cvetno nedeljo. Od tedaj so ga obhajali v vsej zahodni Cerkvi. Sv. Pij X. pa je ta praznik predstavil na 15. september.

Čaščenje žalostne Matere Božje se je tudi v slovenskih deželah zelo razširilo, in to predvsem proti koncu srednjega veka, ko je vsa Evropa preživljala velike zunanje in notranje viharje. Največ sledov tega čaščenja (freske, slike, kipi, cerkve) imamo na Slovenskem iz 14. in 15. stol.

Žalostna gora pri Mokronogu je v 17. stol. postala naše glavno svetišče, posvečeno žalostni Materi Božji. V Sloveniji pa imamo 34 cerkva s tem naslovom. ■

Povzeto in prirejeno po Leto svetnikov 3, MD, Celje 2000.

Papež Benedikt XVI. je izpolnil večletna prizadevanja in Cerkev v Sloveniji obogatil s tremi novimi škofijami (Celje, Murska Sobota, Novo mesto) in imenoval tudi tri nove škofo (dr. Antona Jamnika, dr. Marjana Turnška in dr. Petra Štumpfa). Pri svoji odločitvi se je papež prav gotovo ravnal po načelu: Slava Bogu in zveličanje duš, v duhu nove evangelizacije.

Ena velikih skrbi slovenskih škofij, dosedanjih in novih, je pomanjkanje duhovnih poklicev. Večkrat kdo v šali pove, da je za škofo dovolj kandidatov, toda župnikov, posebej še kaplanov, pa je zdaleč premalo. Veliko manjših župnij je brez lastnega dušnega pastirja, nekatere velike župnije, ki so nekoč imele dva ali tri kaplane, sedaj nimajo nobenega. Sedanje stanje v bogoslovnih semeniščih ne kaže, da se bo položaj v bližnji prihodnosti hitro izboljšal. Škofijskih bogoslovcev je v študijskem letu 2005/06 le 72, ki so po škofijah takole razdeljeni: ljubljanska nadškofija jih ima 29, mariborska 13, koprška 10, celjska 9, novomeška 1 in murskosoboška 9. Tudi število bogoslovcev, ki pripadajo raznim redovnim skupnostim, je bolj skromno.

Samo po sebi se vsiljuje vprašanje, kako naj zaživi proces 'nove evangelizacije', če ni zadosti nosilcev evangelizacije. Kako naj zaživijo proces 'nove evangelizacije' škofije, ki nimajo zadostnega števila duhovnikov, redovnikov, redovnic in drugih apostolskih delavcev?

Papež Benedikt XVI. nam je podaril nove škofije, imenoval nove škofo, za dar novih duhovnih poklicev pa bomo morali bolj poskrbeti mi sami. Bog hoče tu naše sodelovanje. Vsem nam je znano Jezusovo naročilo: »Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!«

Celjski škof dr. Anton Stres je ob umestitvi za celjskega škofa, ko je nagovoril vernike, pastoralne delavce in

NOVE ŠKOFIJE

novi izzivi za poklicno pastoralo

duhovnike, rekel: »Vabim vas, da se vsak, ki se čuti živega člana nove škofije v Celju, pridruži kakemu gibanju ali skupini, da bi tako povezani z drugimi laže in bolj uspešno sodelovali pri naši veliki nalogi 'nove evangelizacije'«. Ta spodbuda naj ne bi veljala samo za celjsko škofijo, ampak je namenjena vsem verujočim.

Dragi molivci za duhovne poklice! Mi smo že člani molitvene skupine za duhovne poklice, ki ima v Cerkvi pomembno vlogo. Nova evangelizacija se začne z gorečo molitvijo. Sad nove evangelizacije pa bodo prav gotovo tudi novi duhovniški in redovniški poklici.

Storimo, kar je v naši moči, da se čim več vernikov vključi v molitvene skupine in prosimo Gospodarja žetve, naj blagoslovi poslanstvo novih škofij. Molimo za naše škofo, da bodo uspešno izvrševali svojo pastirsko službo. V molitev pa vključimo tudi letošnje novomašnike, da bi bili duhovniki po Jezusovem Srcu.

IVAN TURK, voditelj SMZ

JULIJ

Molimo, da bi bila duhovniška in škofovska posvečenja ter spremljajoče slovesnosti močna spodbuda mladim, ki jim Gospod ponuja dar duhovniškega ali redovniškega poklica.

AVGUST

Molimo za naše škofo, da bi bili v edinosti s papežem in prijateljskem odnosu z duhovniki nosilci nove evangelizacije.

SEPTEMBER

Molimo za vse ljudi dobre volje v Sloveniji, da bi ustanovitev novih škofij in imenovanje novih škofov sprejeli v veri, upanju in ljubezni.

MOLITVENI NAMENI

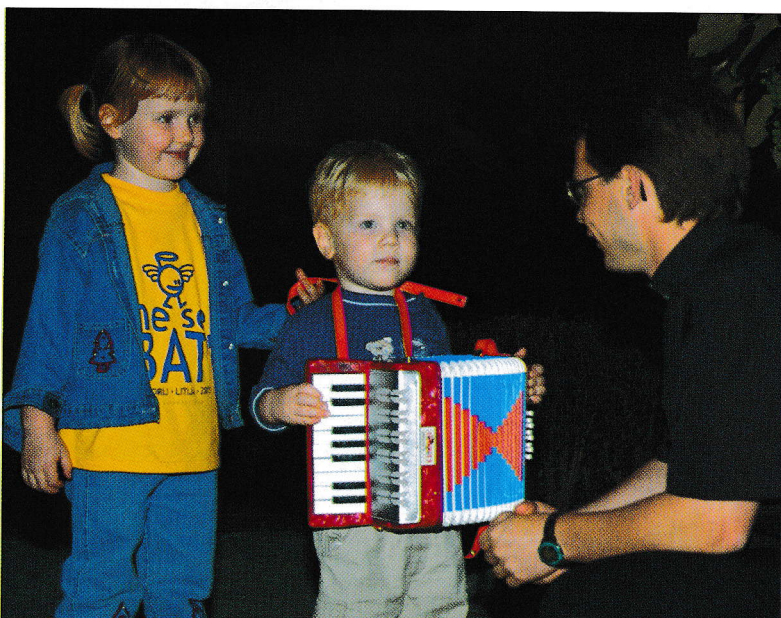

Foto: M. Lamovšek

POČITNICE Z DON BOSKO

mag. MARKO KOŠNIK

Spomnil sem se na Mihca Magoneja, ki ga je don Bosko z ulice povabil v oratorij. Od tistega časa je samo enkrat šel domov na počitnice, čeprav je imel zelo rad svojo mamo. Prijatelju, ki ga je vabil, naj gre, je dejal, da ne gre, »ker so doma iste nevarnosti, kot so bile prej: isti kraji, tovariši, zabave. Doma me vse navaja k temu, da bi živel kakor prej, jaz pa tega nikakor nočem«. Šel je na počitnice, toda k don Bosku, na njegov dom.

Junij. Prava norišnica. Še zadnje priprave na počitniške programe. Temperatura zraka narašča sorazmerno s temperaturo, ki jo dvigajo naša poletna pričakovanja. Olje na ogenj priliva tudi nogometna mrzljica. Odprem Družino št. 25 in v prilogi najdem mnogo duhovno-počitniške ponudbe za otroke, mlade in odrasle. Listam in berem, toda misli mi bežijo k mladim obrazom, ki jih bom lahko to poletje srečal. Nek nemir me je zmotil v mojem razmišljanju. Nezavedno sem mu hotel priti do dna.

Torej, Mihec Magone in počitnice. Kakor si je Mihec želel preživeti počitnice z don Boskom, tako tudi mi preživljamo

počitnice v don Boskovi družbi: Uskovniški tedni, želimeljske duhovne vaje, romanje v Torino, Mornese, na Kurešček ...

Letos nas vrhovni predstojnik Chavez vabi, naj gojimo vrednote, ki promovirajo družino. Ena od vrednot, o kateri vsaj javno ne govorimo veliko, je čistost. Vsak dan smo na preizkušnji. Počitniški čas nas vodi mimo vrtincev zabave in uživanja, ki nas lahko hitro posrkajo vase. Kako normalno je npr. postalo, da mladi, zaljubljeni pari, hodijo sami na počitnice, kjer se jim lahko zgodi marsikaj. Starši ob njihovih počitniških avanturah večkrat samo skomignejo z rameni. Kljub opozorilom,

da to ni v redu, so odzivi mladih dostikrat polni začudenja. Pa res starši, vzgojitelji in duhovniki ne razumejo sodobnega trenda in novih načinov življenja? Na prvi pogled se zdi, da ni druge alternative. Pa je. O tem me je prepričala zgoraj omenjena priloga Družine. Počitnice so namreč priložnost, da v sebi oblikujemo mnogo pozitivnih vrednot. Sem zagotovo med prvimi spada tudi prizadevanje za čistost. Pomembna je izbira, s kom in kam gremo in kaj je naš namen. Najboljše okolje za pravo izbiro je zaupanje in jasnost namenov. Samo v zaupanju se rodi odgovornost, ki pripomore k dobri in pravilni izbiri.

Odličnost in zrelost ne kažejo samo dobri rezultati študija, ampak še bolj zmožnost prave izbire prostega časa, ko zares pokažemo svojo pravo vrednost.

V začetku šolskega leta sta nas ob romanju mladih na Kurešček mlada zakonca Andrej in Kristina nagovorila z besedami: »V vsakem trenutku, od dneva, ko sva se spoznala, sva začela vzgajati svoje otroke«. Na to misel lahko navežemo še besede: »V vsaki odločitvi, ki jo naredim, že gradim svojo prihodnost, že gradim družino«.

Dragi SMG-jevci, želim vam, da bi med počitnicami dobro izbirali, izbirali s pogledom, obrnjenim v Jezusa. ■

Simona, nam lahko poveš par besed o sebi?

Lahko bi rekla, da ne morem mimo dogodkov, ljudi, odnosov z njimi, ne da bi me to zaznamovalo. Ne težim k nekim posebnim dosežkom ali kaj podobnega, bolj si želim in se trudim, da bi znala živeti, kar mi življenje prinaša sproti. Opaziti dobre plati, tudi ko je življenje boj, zaupati vijugastim potem Božje previdnosti zame ni enostavno. Odkar se spomnim, pa me zelo prevzemata glasba in don Bosko – »huda reč«, res!

Kako boš letos preživljala počitnice?

Ravno letos bolj malo vem glede tega. Gotovo bom šla k sestri, ki je ravno postala mama, da ji bom v pomoč – to me zelo vesele. Do sedaj sem veliko animirala na duhovnih vajah v Želimljem in upam, da mi bo vsaj nekaj uspelo tudi te počitnice. Septembra diplomiram, upam, in moram postoriti še zadnje stvari, potem pa v službo, ki jo je treba še poiskati ...

SIMONA VODE

Kaj ti pomenijo počitnice?

Sprva so mi pomenile čas brez šole, ko smo otroci doma na kmetiji pomagali pri delu, prosti čas pa je bil tako zanimiv, da je bil vedno prekratek. Zdaj veliko tega časa preživim med mladimi in otroki kot animatorka. Takšna intenzivnost me sili, da se tudi odmaknem in sama iščem odgovore ob kakšnem enostavnem vsakdanjem opravilu doma, preberem zanimivo knjigo, se pogovorim z zaupanja vrednim človekom ali pa enostavno poklepetam. Nekaj je brezskrbnosti in nekaj preizkušanja same sebe, kar animiranje gotovo je.

Kje so največje zanke počitniških dni, v katere se mladi lahko ujamemo?

Opazam, da vse več otrok potoži zaradi dolgčasa, ki ga prinesejo počitnice. Verjetno gre še za osamljenost; tudi ker ni samoumevno, da znamo biti skupaj tako, da drug drugega bogatimo. Naši odnosi lepšajo življenje, če se zanje trudi-

mo. Dobri odnosi pa so zame bistveno, kar velja in ostane zapisano z zlatimi črkami v človeku.

»Da ne bo zašel v slabo družbo,« slišimo za nas mlade. V počitnicah bi si radi »dali duška«. To koga zavede in prevozi rdeče luči in šele ob nesreči spozna, da določene meje obstajajo predvsem, da nas zavarujejo pred razočaranji in hudim. Najti pravo mero je zahteven zaloga-

gaj za marsikoga, predvsem mladega človeka na začetku samostojne poti; posebej, če ni podpore ali vzora, zlasti v družini. Poleg tega je celotna družba nagnjena k temu, da je vse le stvar okusa in se ne ve več, da kaj v kasnejši fazi rodi dobro oz. slabo/hudo. Nekateri se verjetno res preveč opečejo, žal.

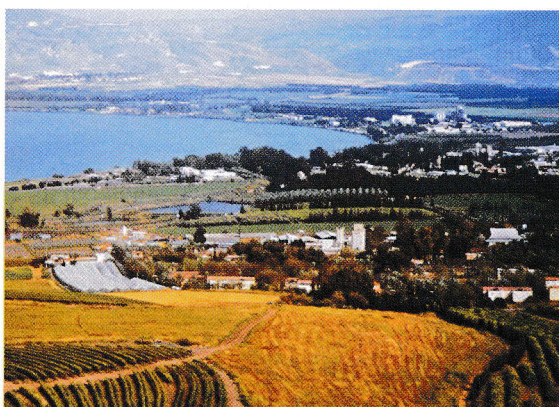
Sicer pa težko kaj pravega rečem o tem, ker se mi zdi, da počitnic ne preživljam ravno na

način, ki naj bi bil tipičen za mladino. Hvala Bogu, vseeno kar veliko mladih zelo modro poskrbi, da se naučijo tudi dobrega v tem času (če sodim po dogajanju na duhovnih vajah v Želimljem in drugod).

Tema o družini. Kaj ti sporoča za počitnice?

Najprej pomislim: dom. Celo življenje nas spremlja izkušnja doma, kakršna koli že, ker je to temelj, da sploh kam lahko zidam hišo svojega življenja. In celo življenje težimo za tem, da bi ga gradili in ohranjali, da bi se nekje čutili doma. Tudi počitnice so neko iskanje doma, širjenje, poglobljanje svojega doma. Hrepenenje, da se ob kom počutim doma, ostaja, čeprav domača hiša komu ni prinašala z veliko žlico občutja doma. Če so prave počitnice, naj bi se vrnili z novim zagonom v stari dom. Mladi, ki stopamo v odraslo življenje, pa naj bi zmogli postopoma vse bolj postajati graditelji novega doma.

Ni čudno, da je don Bosko fantom v oratoriju najprej ponudil dom, v katerem so se počutili sprejete.

Z apostoli v Galileji

BESEDILO
IN FOTO: TONE CIGLAR

Pot osvoboditve in odrešenja od 13. do 28. februarja 2005 me je vodila tudi po Galileji, Jezusovi ožji domovini. Prehoditi Galilejo in podoživljati to, kar so ob Jezusu njegovi apostoli, učenci in množice, to je posebna milost. Iz Galileje, Nazareta, prihaja Kristus, od tam so njegovi apostoli, tam je Kana, Kafarnaum, gora Tabor, vzpetina blagrov, pa Betsajda in Magdala ..., Gagilejsko jezero. Jezus mi naroča kot apostolom po čudežni pomnožitvi kruha, naj pobrem drobce doživetij, da se ne zgubijo. Naj vam z njimi napolnim vsaj en koš.

Kana

Vrči bi brez Marijinega čutečega srca še vedno bili prazni, gostje žejni, vsi razočarani. In kaj bi bila človeška ljubezen brez Jezusovega blagoslova njegove navzočnosti v zakonu? Koliko praznih zakonskih zvez, Gospod Jezus, v moji domovini, bolj, kot so bili prazni vrči v Kani. Stori, kakor te prosi Mati Marija, saj njo, njo pa še častimo in imamo radi.

Ribiči

Zasanjam se v gladino Galilejskega jezera. Rahel dotik roke na moji rami. Učenik je. Blago me pogleda in reče: Poklical sem te za apostola, bodi zvest in hodi brez omahovanja za menoj! Vedno sem si tega srečanja želel, hkrati pa tudi bal. Zdrsnil sem na kolena, zajel vodo iz jezera in si umil obraz s trdnim sklepom: Gospod, za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš!

Blagri

Pričakovanja množic so velika, radi bi mogočnega kralja, takega, kot je bil David. Čaka jo na obnovitev Izraela. Takoj bi šli za njim vse življenje. Jalovala pričakovanja vseh, ki bi radi vladali na zemlji, ustanavljali kraljestva in cesarstva v Jezusovem imenu. Njegovo kraljestvo ni od tod. Kdor uporabi silo, ga bo sila zlomila. Blagor – Božje kraljestvo je hrepenenje človeških globin. Blagor – Bog bo vzpostavil kraljestvo, kjer bodo veljali Božji zakoni ljubezni in pravice, ne pa človeške postave moči in krivic.

Kruh

Jezus ni bil samo v svojem času Beseda, to je tudi danes. No, danes se oskrbimo z vsem potrebnim, kar zahteva razvajeno telo in zaslužnjena duša; to, kar je v zvezi z Besedo, ne sme dolgo trajati, saj nas čaka zabava, šport, izleti ... Kdo pa naj zdrži ves dan! Jezusu se danes množice smilijo

Svetišče na Gori blagrov nad Galilejskim jezerom

še bolj kot takrat. Ne opazijo, da jim je kruh pomnožil tako, da so ga celo smetnjaki polni. Tem ljudem naj bi jaz dajal jesti, da bi prisluhnili, da bi jih prevzelo ... Jaz pa deklamiram, navajam prepisane misli. Jezus, naj ne razočaram ljudstva, ki pride k meni, da bi slišalo tebe, naj s tvojo besedo nasitim njihove lačne duše.

Shodnica

Kraj odločitev: kruha in iger da, prav tako kralja, da jim bo dajal obojega. On pa ima besede večnega življenja. Jezus se ne da razprodati, pri njem ni ne popustov ne barantanja. Če hočemo, lahko znesemo na boljši trg vse, tudi prepričanje, vest in vero. Njega pa ne moremo. Noče biti naš skriti adut v rokavu za vsak primer. Ne sprejema naše igre menjav. Odidi ali pa ostani. Bodi sčela. Skratka – človek. Če kaj, je Jezusu zoprno naše igrakanje: malo tukaj, malo tam, včasih pa še kam drugam. Jezus: naj

tebi živim, naj tebi umrjem, tvoj naj bom živ in mrtev.

Tabor

Vsem, ki so se odločili ostati pri Jezusu, se približuje vihar, huda preizkušnja. Če se bo njemu zgodilo, se bo tudi njegovim učencem. Sam je to povedal. Zato jih pelje na goro poveljanja, za trenutek jim kot skozi špranjo da pogledati v nebeško slavo. Strmijo, zamaknjeni, prevzeti ... Kaj takega! Jezus, kar tukaj ostanimo, ne hodimo v Jeruzalem, gora Tabor je že lepša kot Kalvarija. Trajalo je samo kot blisk. Jezus jih spet pelje v nižino. Okrepčaj mojo dušo za čas preizkušenj, naj vedno nosim nebesa v svoji duši, potem me od tebe ne bo odvrnilo niti – trpljenje.

Na jezeru

Noč, vihar pridirja kot pošast in grozi, da potopi čoln apostolov s šibko vero. Jezus pa mirno spi. Oni poznajo nevarnosti,

kmalu bodo šli na dno, kaj pa on ve, saj še vedno mirno spi. Čez svet divjajo katastrofe, vojne, taborišča, ena sama groza, on pa še vedno mirno spi. Mi vemo, da zato, ker je ustvaril tak svet – nepopoln, in nas, ki smo zavrgli njegov načrt in vsiljujemo svojega, česar ne priznamo. Tako rad bi, da mi Jezus reče, naj stopim na peneče valove in mirno hodim, prepričan, da se mi ne more ničesar zgoditi, če je Bog pri meni, četudi spi.

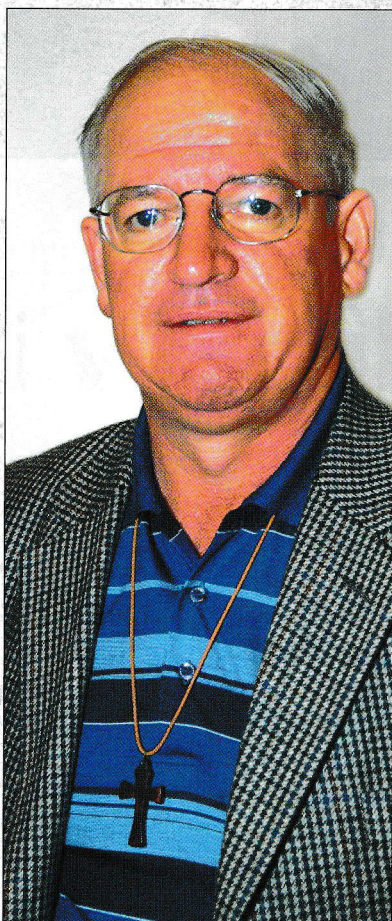
Galileja, Božja zelenica, ostanek raja, kjer vse cveti in omamno vonja, saj tam še trava prijetno diši. Vendar je prav tod Jezus izrekel tudi svoj gorje, ko graja nevero ljudi, šibkost učencev in nespokorjenost celo njegovega mesta – Kafarnau-ma. Jezus, s Petrom tukaj odgovorjam svojo trikratno izpoved ljubezni in zvestobe do tebe. Daj mi ključ vere, upanja in ljubezni, ki naj mi odpre vhod v nebeško slavo. ■

Misijonar Danilo Lisjak - srebrnomašnik

ŽUBORENJE SOTOČJA MILOSTI

Vesel sem teh 25 let duhovništva in 20 let misijskega »potepanja«. Zdi se mi, da se vsi različni pritoki velike reke danes nekako zlivajo skupaj in hitijo proti večnemu srečanju z Njim, ki me je poklical, ko sem bil na paši z enim samim volom tam med borovci na enem od gričev v Vipavski dolini. In to žuborenje sotočja šepeta: "Vse je milost". Res, potrebno se je ustaviti in ponovno "naravnati tok velike reke" - milosti. Počistiti orientirne točke in veselo naprej čez drn in strn življenja.

Milost življenja najprej, pravim, kajti rekli so, da sem bil proglašen za mrtvega, toda, glejte, pod vulkani je po milosti vzklikla hiša življenja za tiste, ki bi bili gotovo že med angeli, pa smo jih po dobroti Milostnega in prijateljev iz domovine in z vseh vetrov sveta rešili. Ko mi je bilo zelo težko (komu ni v tej solzni dolini občasno), sem dvomil in po mnogih letih ugotovil, da so Božji mlini mleli pravo žito in ne tistega, ki bi ga sam rad vanje vsipal. Bila je tista vojna - bratomorna v Rwandi, ljubljenci moje misijske izvolitve, ki ji ostajam zvest, čeprav mi je "obrnila hrbet". In to me stane ponovne selitve. V 20 letih misijskega življenja sem več en nomad in vedno učenec. Štirih jezikov sem se moral naučiti pod ekvatorjem. Izkusil sem grenkobo izgnanstva po vojaški hunti v Burundiju, večna malarija, ki me je že čez tridesetkrat znojila in kalila. In še bi lahko našteval. Verjetno je bilo tega še premalo in Bog me ohranja kljub vsemu kot ljubljenca na krvavih gričih Afrike. Med 1800 in več otroki, ki so moji ljubljenci tu pod vulkani na vzhodu velikega Konga, se vese-

Danilo Lisjak

lim večno žive afriške pomladi in ljubezni do življenja. Veselje zmaguje, saj vem, da so toliki v domovini in po svetu, ki zalivajo naše delo za sirote s svojimi duhovnimi in tudi preobilnimi materialnimi darovi.

Večkrat presenečen vzkliknem: "Kdo neki je bil, ki je spet izmolil to veliko delo?" In zlata srca vipavskih mož in žena, ki so v moči "klečeče teologije" prvih petkov v enem letu naložili 140 ton pomoči (sadox evharistije!) za naše otroke. Ja, to je karitas! Oh, vem, vsi, ki se vsak večer pridružujete ob šestih molitvi rožnega venca naših otrok, vi ste naše

mame in očetje na njihovi poti vere in rasti. In Sore in Peči in Loke in Gradi ... še naprej varujte misijonarje!

Moj Dornberk, moji duhovniki rojaki, vsi župljani, ki pod trto in breskavijo v znoju vsakdanjega dela gojite plemeniti stik z Nevidnim, ki vas vedno znova blagoslavlja in pošilja nove duhovniške poklice, tudi za tebe sem milost in zahvala Bogu. Pridem, da se skupaj zahvalimo Bogu za obdarovanost. Pred Njim smo vsi dolžniki.

Pri Mariji Pomočnici na Rakovniku v Ljubljani sem se klesal, preden so mi okrog vratu nadeli misijonski križ. Moral sem se v Cerknico, na Notranjsko, tja v Podslivnico k sv. Frančišku Ksaveriju, ki me je naučil meriti metre v kilometrih, preden so me 16. oktobra 1986 poslali med bananovce na rwandske griče in med barake.

Vse je bila ena sama milost. Tudi tiste mamine solze na beneškem letališču, ko ni mogla verjeti, da te redovna pokorščina lahko pokliče tudi v vojno in nevarnost za golo preživetje! Mati je verjela, da se bo sin vrnil ... živ. Tudi potem, ko so nekaterim že odpeli requiem!

Bratje, veselite se z menoj, hvalimo Gospoda. Čudovita so njegova dela.

Don Bosko je nekaj svoje vizije za Afriko uresničil tudi po meni, slabotnem orodju. Še naprej kliče mlade moči, da mu predrzno sledijo v veselju podaritve ubogi mladini Afrike in domovine, ki nas vedno bolj potrebuje.

Sobratom salezijancem, ki so me v mojem misijonskem delu "nosili na rokah", prisrčni boglonaj! Verjetno se bomo videli v nedeljo, 20. avgusta, pri sv. Lovrencu v Zaloščah pri Dornberku.

Alenka Zelenc, laiška misijonarka

KAŽIPOTI DO OAZE ŽIVLJENJA

Želja, spoznati pristno življenje Afričanov, je v meni "tlesa", odkar se poznam. Zanimivo je tudi, da sem vedno "sanjala" o socialno-pedagoškem delu s sirotami. Prvo in drugo se je po moji osebni naravnosti k sledenju "kažipotom" na moji življenjski poti v septembru 2005 začelo uresničevati v obliko laiškega dvoletnega misijonskega dela v salezijanskem centru v Gomi, v "demokraciji republiki" (le v uradnem nazivu, v praksi vse kaj drugega) Kongo, nekaj stopinj pod ekvatorjem Centralne Afrike.

Dvoletno prostovoljno delo opravljam prek nevladne salezijanske neprofitne organizacije VIS s sedežem v Rimu, ki ponuja možnost dvoletnega prostovoljnega dela ali pa enoletno civilno služenje s kooperacijo državnih sredstev za laike in krije vse stroške, povezane s tem prostovoljnim delom, mesečno žepnino ter tečaj jezika in kratko pripravo na laiško misijonsko delo. Temeljna usmeritev organizacije je v vzgoji in izobraževanju otrok in mladostnikov v državah t. i. "tretjega sveta".

Na realnih tleh

25. septembra 2005 sem na Colle don Bosco, don Boskovem rojstnem kraju, prejela misijonski križ, naslednje jutro pa že na letalu proti afriškemu kontinentu odštevala ure, ko ponovno stopim na vulkanska tla mesta Gome. Lani pomladi sem namreč en mesec že preživela v mestu Gomi, ko sem prišla na obisk k bratu in prijatelju ter svoje predstave o laiškem misijonskem delu "položila na realna tla". Tu sem se tudi prvič soočila z italijansko organiza-

cijo VIS in izvedela, da je prvi pogoj za "kandidiranje" kot njen član enomesečno opazovanje z udeležbo pri potencialnem delu v potencialni državi "tretjega sveta".

V mestu Gomi

Mesto Goma (na višini 1500 m) je obmejno kongoško mesto (ob meji Rwande in Ugande), ki se nahaja na obrobju pragozda, številnih bolj ali manj aktivnih vulkanov. O "oazi" življenja – Don Boskov cen-

delu predmestja Gome in je socialno-pedagoške narave, "preseli" v prvo, začetno fazo dela z uličnimi otroki ("majbobo-ti") na ulico, v "žarišče" in izhodišče problemov. Tu se nahaja ekipa pedagoških delavcev, ki "spremlja" in sledi ulične otroke (preko 1000 otrok, ki živijo na ulici). "Majbobo-ti" se na "poulično univerzo" ("Universite du marche") sami prihajajo identificirati kot otroci brez doma, ki si želijo osnovne oskrbe (brezplačna šola, začasno bivanje v "internatu", hrana in zdravstvena oskrba) v okviru salezijanske družbe, ki se je v svojem religioznem poslanstvu "zavezala" delu z rizičnimi skupinami mladih, ki so posledica dolgoletne vojne, bolezni, revščine ... Ravno včeraj pa me je nek fantek na ulici opozoril, da ne smem uporabljati izraza "maj-

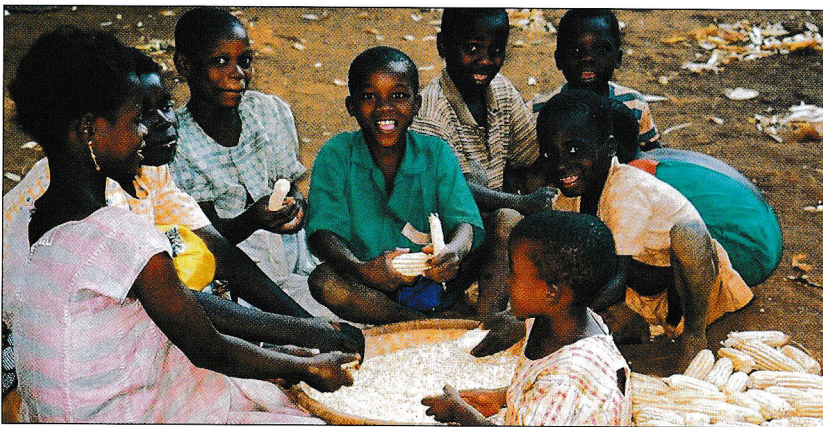

Foto: arhiv N. Svetina

ter Ngangi s približno 250 sirotami in preko 1250 otroki, ki prihajajo v center, s približno 150 podhranjenimi otroki, ... o vsem tem so vam že veliko sporočili Slovenci, ki delujejo tukaj: misijonarja Vilko Poljanšek in Danilo Lisjak ter brat Janako in prijatelj Uroš Rudolf, ki sta konec meseca septembra 2005 uspešno zaključila enoletno prostovoljno laiško delo na misijonu.

Med otroki z ulice

Moja delovna vloga v tej veliki specifični salezijanski organizaciji se iz "oaze življenja" Centra don Bosco v Ngangiju, ki se nahaja na severnem

bobo" za vsakega otroka z ulice, saj to pomeni "tisti, ki krade" in on da ne krade. V eni sapi se mu opravičim, zahvalim za pojasnilo in ga pohvalim za njegova poštena načela kljub trdovratnemu življenju na ulici.

Po lavini cesti ...

Tako se vsako jutro iz Ngangija (obmestje Gome) peljem proti centru mesta Gome s kolesom po grobi lavini cesti mimo lesenih kolib (zgrajenih po zadnjem izbruhu vulkanov leta 2002), "štantov" s hrano (ocvrтки, "pop corn", avocado, mango, banane, arašidi, "canna sucre" – kos palice sladkornega trsa, iz katerih vlaken srkajo sladko ➤

› tekočino -, semena, začimbe ...) in raznovrstnim materialom ob ulici, ki ga prodajajo ženske ali otroci. Moški ali dečki prevažajo sebe ali kak tovor (npr. zelenjavo na tržnico) z velikimi lesenimi "skiroji", nekateri pa se le sprehajajo s počasnim tempom ob cesti in čakajo na "mano", ki jim bo padla z neba. Pripeljem se pred "univerzo na ulici", ki je šola in "internat" (lesena koliba z jogiji s "črno kuhinjo", v kateri si na ogled kuhajo fižol, posušene ribe, močnik iz koruze in sargoja ...) za ulične otroke ter mladostnike in se nahaja zraven mestne tržnice. Spregovorim z vratarjem z utrujenimi očmi, pozdravim ulične otroke, ki se sprehajajo po dvorišču centra, pogled v kuhinjo, kjer dopoldne poteka opismenjevanje mater in istočasno kuhanje "močnika" iz koruze in "sorgoja" za šolarje ter premik do socialne službe, ki sledi ulične otroke, spoznava njihove življenjske "zgodbe".

Kažipoti ...

Občutek, ko se ti sanje spremenijo v realnost, ko se namišljene predstave "prelevijo" v vsakdanjo sliko, je lahko čudovit, lahko pa šokanten, srhljiv, "strah zbujajoč". Dobro je poznati stopnje privajanja na življenje v drugačnem okolju, kulturi, jeziku, sprva le opazovati, se učiti. Postopoma se ti prične izrisovati podoba o tvoji delovni vlogi v tej instituciji, kulturi, okolju, skupnosti ljudi, med katerimi bivaš in z njimi sodeluješ.

Vsekakor pa je pomembno, da slediš "kažipotom" na svoji življenjski poti, za katere veš, da te vodijo k dobremu, polnemu, uravnoteženemu, intenzivnemu življenju, kjer ima vsak trenutek dneva svojo vrednost in pomen, svoj odtenek na barvni paleti občutij. Ne gre brez navora, brez bolečine, solz, osamljenosti, kot tudi ne brez ljubezni, pozornosti, pogovorov in potrebne samote. Pa četudi ti ves svet pravi, da se ne izplača, da nič ne dosežeš, da si nor. Če ti veš, da je to korak, ki te pelje k polnejšemu, plemenitejšemu, ga naredi. ■

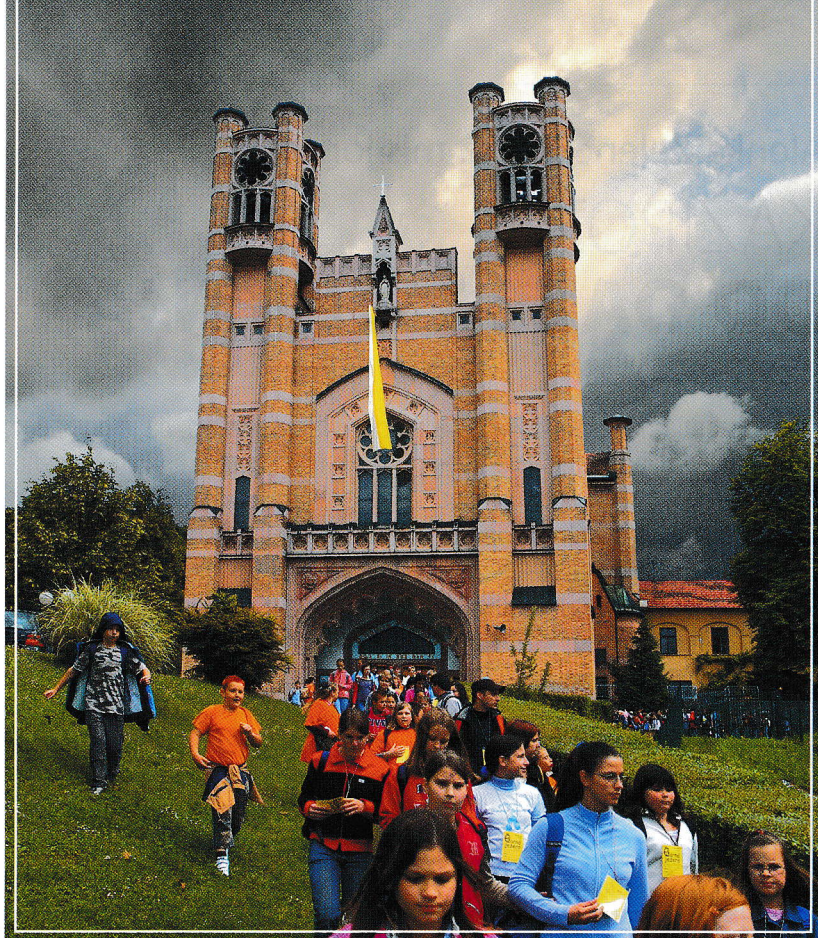

Foto: M. Lamovšek

Pod varstvom Marije Pomočnice Zlati jubilej župnije Rakovnik

Pisalo se je leto 1956, ko je ljubljanski škof Anton Vovk ustanovil župnijo Marije Pomočnice na Rakovniku in za prvega župnika imenoval tedanjega ravnatelja Salezijanskega zavoda Rakovnik g. Martina Jurčaka. Ena mlajših slovenskih župnij, ki pa je v teh desetletjih naredila velike korake v vzgojno-pastoralnem prizadevanju. Glavna slovesnost ob zlatem jubileju župnije je bila v petek, 23. junija 2006, na praznik Srca Jezusovega – na ta dan predvsem zato, ker se je od oktobra 2005 nad 150 vernikov udeleževalo pobožnosti prvih petkov in tako župniji podarilo čudovit duhovni šopek.

Slovesno večerno slavlje ob 50-letnici župnije na praznik Srca Jezusovega je ob številnih duhovnikih vodil ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik, ki je že od svojega otroštva rad romal k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Med drugim je izrazil veliko hvaležnost za poslanstvo, ki se že dolga desetletja izpolnjuje na »rakovniškem hribu«.

Škof je najprej izpostavil vrednoto vere, ki jo lahko vedno znova črpamo pri bogoslužju v svetišču, pri katehezi, v osebni molitvi na milostnih krajih pred tabernakljem, podobo Marije Pomočnice, pri lurški kapeli.

Potem je poudaril pomen salezijanskega mladinskega centra z dvoriščem in igrišči: kako prav je, da v prijateljstvu in veselju preživljajo zlati otroci in mladi prosti čas ter ga napolnjujejo s koristnimi pobudami, ki jih mladinski center ponuja.

Obenem pa se je veselil tudi vsega kulturnega dogajanja na rakovniškem hribu: petje, gledališče, grajski kulturni večeri, nadvse razveseljivo pa je tudi delovanje glasbene šole, ki jo obiskuje 150 učencev. Ni dneva, ko se na tem rakovniškem hribu ne bi kaj dogajalo – in to je prav: saj je tu, pri Mariji Pomočnici, za rakovniške župljane in mnoge druge pravi drugi dom.

Trojno darilo župniji za zlati jubilej: duhovna priprava, kulturni večeri, monografija

Župnik in dekan, imenovani mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf, je pri maši v pozdravnem nagovoru ob začetku bogoslužja izrekel te besede: »Župniji Marije Pomočnice smo ob njenem zlatem jubileju podarili trojno darilo. V duhovni šopek smo povezali devet prvih petkov, posvečenih Srcu Jezusovemu. Šest nedeljskih večerov smo namenili različnim področjem njenega delovanja. Monografija *Pod varstvom Marije Pomočnice* pa osvetljuje življenje in delo župnije v teh 50 letih.

Mogočna zvonika svetišča Marije Pomočnice, ki se ozirata na barjansko ravnino, vzbujata vtis trajnosti in trdnosti. Takšna je v resnici Kristusova Cerkev, ki je postavljena na nepremagljivo skalo vere apostola Petra.

Dragi bratje in sestre! Ko ste šli po poti do tega svetišča, ste lahko v srcu zaznali luč, svetlejšo od sončne svetlobe, ki z nebes sije čez

vas in sopotnike vašega življenja. Ta luč, ki vas danes posebej razsvetljuje in obdarja z Božjo milostjo, je Marija Pomočnica. Zato pozdrav Njej in vsem vam!«

Ob koncu bogoslužja je škof Peter poudaril, da se je slovesnosti zlatega župnijskega jubileja udeležilo predvsem »srce« župnije – tisti župljani, ki se podobno kot mala cvetka sv. Terezija zavedajo, kako pomembno je srce za telo: tisti župljani, ki si z osebnim in družinskim življenjem ter poglobljeno molitvijo prizadevajo za čimbolj pričevalno krščansko življenje.

Praznovanje jubileja: slovesna maša, praznik Srca Jezusovega, zahvala župniku

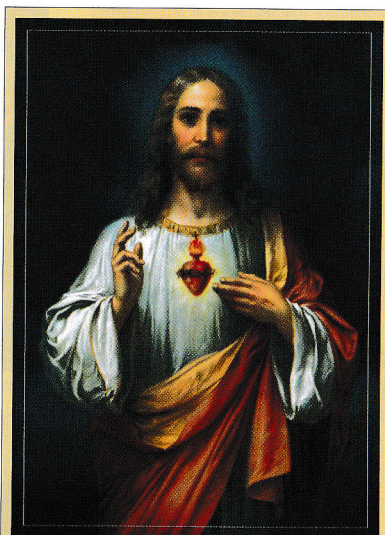
Petkovo slavlje ob 50-letnem jubileju župnije je izzvenelo v treh sklopih: slovesnost bogoslužja je povzdignilo zavzeto petje združenih pevskega zborov Rakovnik in Kodeljevo ob spremljavi orkestra. Desetletna Lucija nas je pri darovanju s prisrčnim povabilom izzvala, da smo se vsi v cerkvi morali vprašati, ali res zaupamo Jezusu in Mariji Pomočnici, ali smo res bratje in sestre ene velike družine. Po obhajilu je škof blagoslovil slike Srca Jezusovega, ki so jih pozneje prejeli vsi tisti, ki so opravili pobožnost devetih prvih petkov; Srce Jezusovo pa smo počastili še s petimi litanijami in posvetilno molitvijo. Jubilej župnije pa je bil tudi najlepša priložnost, da so se župljani zahvalili župniku Petru za njegovo triletno vodenje župnije. Z

besedo in darovi so to storili predstavniki župnijskega sveta, župnijskega pevskega zbora, študentov in skupine Vera in luč.

Hvaležnost Bogu, ki smo mu jo izrazili z zahvalno pesmijo v cerkvi, se je nadaljevala na dvorišču ob cerkvi s prijetnim bratskim druženjem in prisrčno pesmijo. Naj bo Rakovnik še dolga leta naš skupni dom; naj pod Marijinim plaščem še mnogi najdejo zavetje, tolažbo in moč.

JANEZ POTOČNIK

ravnatelj Salezijskega zavoda Rakovnik

»Zazrimo se v podobo Srca Jezusovega: z levo roko Jezus kaže na darovano Srce (kronano s trnjem, prebodeno, križ); z desnico blagoslavlja vse, ki častijo njegovo Srce; tu je tudi prošnja, povabilo: iz Jezusovega Srca se dviga plamen: želi, da bi njegova ljubezen, ki za nas gori, v nas vnela ogenj ljubezni do njegovega Srca ... Gleda nas mirno, s pogledom, ki prodira v mojo notranjost, v globino srca in duše. Pogled, ki se ga ne bojim; ne prihaja sodit, ampak odreševati. Nobene sile, ničesar, razen ponudbe, kot tisti, ki stoji pred vrati in trka, da mu odprem. Ne vsiljuje, ampak daje, daruje, vabi. Glejmo to podobo; počasi se nas bo polastila in bo odsevala v naši duši.«

Tone Ciglar

Škof Anton Jamnik blagoslavlja spominske podobe Srca Jezusovega

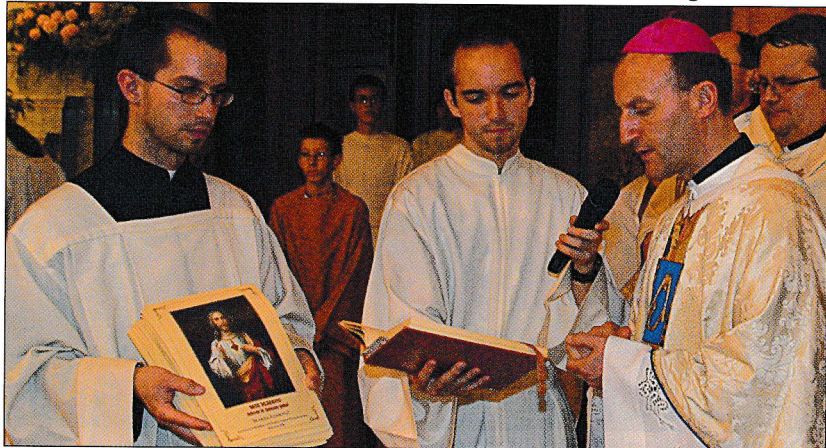

Foto: M. Anželj

Za obnovo Rakovnika ste od 23. aprila do 22. junija 2006 darovali:

Ambrožič M., Andolšek M., Anželj K., Benet Narobe, Bezek I., Božič A., Božič M., Burgerjevi, Cankar M., Cerovec Š., Cigoj M., Dimić B., Dolenc A., Fišter C., Francelj d.o.o., Golob J., Grbec M.S., Gyergyek M.D., Hrastnik J., Intihar L., Irsag D., Jager M., Jakopin A., Janc J., Javornik M., Jeromnovi, Jurca I., Jurca M., Kačičnik K., Kastelic M.F., Kiselak M., Klavs I., Kmet N., Kočar F., Kodriš A., Kokalj M.J., Koprivec J., Košir L.F., Kotar D., Kotnik A., Kotnik Š., Kovačič J., Krč Grdadolnik M., Kunstek J., Kuralt T., Leban V., Levstek M., Lukan M., Malovrh F., Mazi J., Metelko A., Miklič M., Močnik V., Mohar A., Mrzel S., Mulec I.M., Nahtigal A.M., Oblak B.L., Omladič A., Ošaben L., Otrin I., Ovca R., Pajer H., Paradiž F., Parovel A., Pečlin A., Perhaj Š., Perme J., Petkovšek J., Petrič F., Podržaj A., Potočnik F., Potokar G., Prelog T.F., Prijatelj M.N., Primon A., Raztresen M., Resnik J., Rihar L., Roblek H.J., Rogan T., Sadar M., Savšek T., Silvester M., Sojer T., Šerjak S., Štručljevi, Štuhec F., Štumberger E., Terjav F., Trček J., Truden K., Urbanč C., Vesel A., Vesel M., Vidmar M., Vintar J., Vodovnik F., Zabel A., Zakrajšek E., Žukovec J., župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakazete na naslov:
Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
TRR 24200-9004141717,
sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

Vedno več nas je!

Vsako krajevno združenje skrbi, da člani z apostolsko dejavnostjo in gorečnostjo skušajo navdušiti tudi druge dobre vernike za to poslanstvo v salezijanski družini, ki jo navdihuje don Boskova skrb za odrešenje vseh ljudi, zlasti mladih. Zgledno življenje članov ZMP je najlepše vabilo tistim,

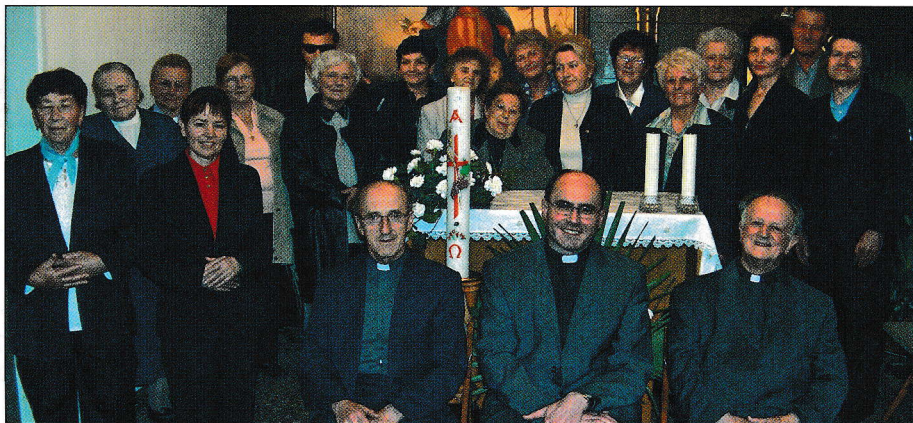
ki tudi iščejo načine, kako globlje zaživeti krščanski poklic.

Člani ZMP naj poskrbijo za svojo duhovno rast in poglobitev tudi z letnimi duhovnimi vajami, predvsem pa naj bi jih opravili kandidati, preden z obljubo postanejo člani ZMP.

Tone Ciglar

Murska Sobota, 24. maja 2006: obljuba novih članov.

Maribor, 24. maja 2006: obljuba novih članov.

Brezje, maj 2006: duhovne vaje ZMP Murska Sobota.

priporoča JOŽE ZADRAVEC

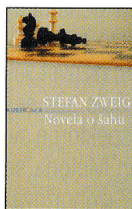
Živeti z dobro knjigo!

Kultura in omika sta temelj duhovne rasti. Da to rast ohranjamo in pospešujemo, so potrebne tri stvari: prva je brati, druga je brati, od vsega najpomembnejša pa je tretja – brati dobro knjigo!

Žena z zaprtimi očmi

Pierre L'Ermite, OGNJIŠČE, prevod Silvester Čuk

Zelo mi je pri srcu ta francoski pisatelj. Bil je duhovnik in je morda prav zaradi tega imel srce za ljudi v stiski. Njegova dela niso literatura v smislu lepe besedne umetnosti, so mnogo več kot samo to. To so zgodbe iz življenja, ki bralca včasih ganejo do solz. Utrinek iz kratkega uvoda k omenjeni knjigi odstira zaveso v celoto. »Spoznal sem tudi take, ki osemindeset ur niso zaužile ničesar. Niso imele več niti prebite pare, da bi si kupile kruha ... In brez besede ter do kraja obupane so potonile v tem brezmejnem morju množice, katerega brezbrizni valovi se zaletavajo ob pariške pločnike. Iz sočutja do tolikih deklet, ki, revice, verujejo v dobroto sveta in ljudi, sem opisal zgodbo ene izmed njih. Zgodbo, pri kateri sem bil notranje soudeležen, zgodbo, ki sem jo v tej knjigi ublažil, da je postala 'povprečna', ki pa je bila v resnici še vse bolj ogabna.«

Nenadoma pa se pojavi skrivnostni neznanec, ki »junaka« potisne v vrste povprečnih igralcev, preprostih ljudi. V tem razmerju Zweig priključa na dogajalno ploskev muke jetnika, razcepljeno osebnost. V njunem boju se pomeri bliskovita prožnost uma s hladno logiko, uničujočo silo, neizprosno močjo, inteligence proti grobosti, duh proti nečimrnosti, človek proti stroju. »Zweigova zgodba odseva njegov lastni življenjski boj. Boj, v katerem si je po svojih najboljših močeh prizadeval za mir, za življenje, za dobro posameznika.« Pri celovski Mohorjevi je izšlo tudi prevodno delo Ko bo nekoč tako daleč avstrijskega pisatelja Josefa Winklerja. Kdor nima močnih živcev, naj ne bere te srhljivke, komur se je zrahljala vera, si jo bo ob branju te zgodbe ponovno utrdil in poglobil.

Zoo

Janja Vidmar, MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec

Pisateljica, po rodu s Ptujkega polja, živi pa in ustvarja v Mariboru, piše socialno-psihološke romane in povesti, avanturistične realistične povesti, grozljivke, otroške kriminalke in fantastične pripovedi. Za nenavadnim naslovom Zoo je zgodba o iskanju smisla človeškega življenja. V romanu se prepletajo motivi prestopništva, ljubezni, odrasčanja in smrti. Najstništvo je obdobje postavljanja meja in iskanja poti v odraslost. Kaj je smisel življenja? Kdaj je nekdo zaljubljen? Kaj ljubezen sploh je? Vidmarjeva odslikava pestro življenje mladine. Kako se včasih končujejo te zgodbe, je pregledno iz sklepnih

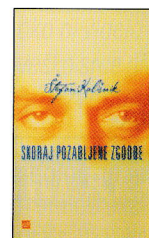
stavkov romana: »Vekoslava so sredi spranega aprilskega jutra z rešilnim avtomobilom odpeljali na onkološko kliniko. Blijuval je kri. Dana se je kot po navadi spet zmotila. Sploh še nisem začela nositi kostimov.«

Pri isti založbi je izšel tudi roman Tako in tako in sploh dunajske pisateljice Christine Noestlinger, znane poznavalka mladinske psihologije. Ključna za njeno razumevanje mladih je njena izpoved: »Imam določene predstave o tem, kaj hočejo otroci brati, in določene predstave o tem, kaj naj bi brali. In poleg tega čutim tudi neustavljivo potrebo, da napišem nekatere stvari, ki mi ležijo na duši. In trdno sem prepričana, da se otroci pri branju radi smejiijo. Iz teh štirih sestavin običajno sestavljam svoje zgodbe.«

Skoraj pozabljene zgodbe

Štefan Kališnik, Celjska MOHORJEVA DRUŽBA, izbor kratke proze

V štiri razdelke uvrščenih 31 kratkih pripovedi odstira svet in ljudi pod Kamniško-Savinjskimi Alpami, pod Veliko planino in sv. Primožem. Zanimivim, občutenim, stvarnim pripovedim France Pibernik dodaja obsežno spremno besedo, s katero oriše ne le podobno pisatelja, publicista in urednika Štefana Kališnika (Delo, Naši razgledi), temveč tudi čas, s katerim se je ta soočal, ideološke mehanizme, ki so dnevno prežali nanj in ga poskušali streti. Na fakulteti so ga imeli za krščanskega socialista (»razumljivo: dvanajst otrok in nisem razčistil z Bogom«), doma na fari so ga imeli za komunista, v ljubljanski družbi je veljal za klerikalca (»prepoved prijatelju, da se druži z menoj«). Ves čas se je izpostavljajal in s prepričljivimi nastopi tvegajal v tolikšni meri, da so mu morali prisluhniti tudi idejni nasprotniki.

Izbor črtic (23) s skupnim naslovom Sonce mojega življenja Vinka Šmajsa (Parižlje / Velenje) obsega tri tematske sklope: Mladost—oče—mati, V šolo in iz šole — odločitve mladih in zrelih let, V luči večnosti. Krik, radost in vera!

Novela o šahu

Stefan Zweig, MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec, prevod Nina Vovčko

Mojstrsko delo avstrijskega pisatelja Stefana Zweiga (prevedeno v petdeset jezikov, prirejeno za filmsko platno), znamenitega esejista ter pisatelja psihološko prežetih novel v duhu impresionizma in nove romantike. Zweig, ki je vse svoje življenje globoko cenil šah – »kraljevsko igro« – je s tem svojim delom ustvaril hvalospev šahu, ki pa v sebi skriva mnogo več. Šahist, svetovni prvak, se s to igro iz zakotne vasi bliškovito prebije v svet moči in slave.

Sejalec sreče

Božidar Prosenjak, MOHORJEVA DRUŽBA,
Celje, prev. Sabina K. Horvat

Pisati za otroke ni tako preprosto, pa vendar je hrvaški pisatelj Prosenjak doslej zanje (in za odrasle) napisal dvajset knjig (nekatera so prevedena v več kot dvajset jezikov). Predstava Sejalec sreče (doslej sedem izdaj) je doživela dvesto izvedb. Pod gornjim naslovom je zbranih 57 kratkih črtic. S kakšnimi naboji so prežete, lahko zaslutimo

v sklepnem stavku črtice Sejalec sreče: »Tisti, ki z rokami grabi k sebi, ne more nikoli uloviti sreče. Šele ko se radost in lepoto naučite okrog sebe sejati, boste poklicani na njeno žetev. Sreča se jemlje razširjenih rok.«

Izvirno zgodovinsko povest Friderik in Veronika je napisal Karel Gržan, pripovedna iztočnica pa je ljubezen med celjskim grofom Friderikom II. in očarljivo Veroniko.

Na meji dveh svetov

Jože Zadravec, založba DRUŽINA

Esejistični potopis med rojaki Porabja, Kanalske doline in Beneške Slovenije obsega 338 strani ter 126 dokumentarnih barvnih fotografij. Pokrajine z roba slovenskega narodnostnega ozemlja čez mejo so avtorja privlačevale več desetletij in v tem času je nastalo veliko reportaž za katoliški tednik Družina, osebnih spominov, neobjavljenih zapisov. Knjiga je večdelna, kajti vsaka pokrajina ima svoj prostor za esejistično-literarno besedilo. Vse je bilo treba še enkrat domisliti, v duhu stopati po prehojeni poti, strniti dogodke, priklicati si v spomin obraze ljudi, s katerimi se je srečeval in z njimi kramljajal, vnovič odkrivati resnico ljudi in dni, ki so šli. Potopis je literariziran, potnika spremlja domišljajska oseba Beti, ki pooseblja vse tisto, kar je resnično, dobro in plemenito; ona sprašuje, dopolnjuje, ljubi samoto, zdaj se zazre v lepoto stvarstva, zdaj si spet v dnevnik kaj zapisuje, vselej radovedna. ■

ZALOŽBA SALVE

Srednja verska šola v Želimljem pri Ljubljani, 1967–1991

Dr. Bogdan Kolar

Odlično zasnovana in znanstveno neoporečna nova Kolarjeva knjiga (176 strani, 86 dokumentarnih fotografij) razveseljuje pregledno razgrne začetke, razvoj in razcvet salezijanske Srednje verske šole. Od sedanjih 116 salezijancev inšpektorije sv.

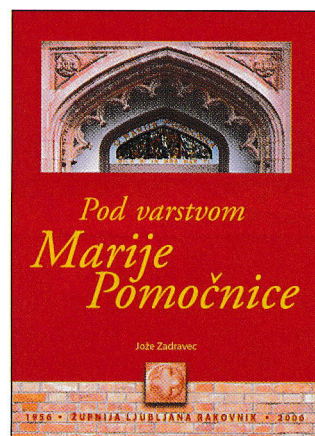
Cirila in Metoda se jih je 57 izobraževalo v Želimljem. Šolo so bile tesno povezane ugledne osebnosti: sedanji beograjski nadškof Stanislav Hočevar (vzgojitelj in učitelj), zaslužni profesor in nekdanji dekan Teološke fakultete ter inšpektor slovenskih salezijancev akad. prof. dr. Alojzij S. Snaj (vzgojitelj in učitelj) ter sedanji dekan Teološke fakultete dr. Bogdan Kolar (dijak) in pred kratkim imenovani mariborski pomožni škof msgr. dr. Peter Štumpf (kot dijak). Avtor posveča knjigo spominu »na dijake, ki so oblikovali podobo cerkvenega šolstva na Slovenskem, in njihovim skupnim naporom, ko so dokazovali, da je mogoče ohranjati pripadnost krščanskemu občestvu in hkrati uspevati v procesu izobraževanja, čeprav družbeno-politične razmere temu niso naklonjene; hkrati naj bo spis izraz hvaležnosti predanim učiteljem, salezijancem in drugim, ki so z neverjetno zavzetostjo in predanostjo opravljali svoj učiteljski poklic.«

Pod varstvom Marije Pomočnice

Jože Zadravec

Monografija (23,5 x 32 cm), ki obsega 232 strani in 370 dokumentarnih barvnih fotografij, je

posvečena 50-letnici župnije Marije Pomočnice na Rakovniku, nastala pa je na pobudo župnika in dekana, sedaj mariborskega pomožnega škofa dr. Petra Štumpfa. V prvih dveh poglavjih je 22 prispevkov imenitnih ljudi (škofje, trije inšpektorji, teološki profesorji, dosedanji župniki, duhovniki domačini, člani župnijskega sveta, katehistinje, zborovodje in drugi). V tretjem in četrtem poglavju so kronistovi zapisi raznorodnih dejavnosti in pomembnejših dogodkov v petih desetletjih župnije. Razpon tematskih sklopov je zelo pester (vse poživijo mnoge fotografije, tabele, grafikoni, kartografsko gradivo), po nekaterih prispevkih seže v same začetke prihoda salezijancev na Rakovnik; od leta 1901 je to kraj kulturnega, duhovnega, vzgojnega življenja. Vendar pa so posegi v davno preteklost le bežni. Vsebinske enote se – ob petnajstletnici samostojne slovenske države (posebej ji je posvečen strnjen in slikovit prikaz dvaindvajsetih kulturnih Grajskih večerov) – najbolj osredinjajo okrog dogajanja v tem časovnem razponu. Pripovedi ali zgodbe ali spomini ali razmišljanja nekaterih sodelavcev so naravnost ganljivi, vsi pa dajo čutiti oznanjevalnega osončja pod zelenim Golovcem.

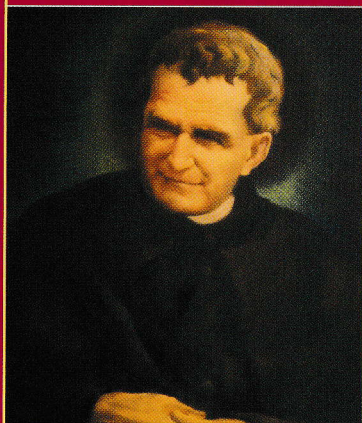
PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana
01 427 73 10
info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta
vsak delovni dan **8.00-18.00**
ob sobotah **8.00 - 13.00**
ter ob romarskih shodih

SALEZIJSKI VESTNIK

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**

**Takoj nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJSKI VESTNIK

Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Baligač Marija, Lipovci
Debeljak Jože, Gora nad Sodražico
Gale Ana, Volavljje
Jež Ivanka, Vrhnika
Kraner Marija, Sv. Lenart v Sl. goricah
Križman Ana, Ljubljana
Leskovar Rozalija, Majšperk
Lovšin Pavla, Dolenja vas
Pšeničnik Lojzka, Ravne na Koroškem
Silič Severina, Šempeter pri Gorici
Sobočan Marija, Maribor
Štrubelj Anica, Ljubljana
Vidovič Marija, Moškanjci
Vončina Izidor, Tolmin – duhovnik
Zor Slavka, Smednik
Zorko Janez, Ižakovci – duhovnik
Zornik Rezka, Ljubljana

IVAN ŽABOT oče salezijanca

Zemeljski del življenja pokojnega
očeta Ivana se je začel in končal v žup-
niji Razkrižje, vasi Gibina. V boljši in
lepši del svojega življenja se je pre-
selil v 82. letu, 17. marca 2006. Za
zemeljski del življenja ga je Bog ob-
daril z več darovi. Te je rad uporabljal
v vsakdanjem življenju v svoji družini
in jih delil s sokrajanji. Za družinske,
verske in narodne vrednote je prepri-
čeval z življenjem in kazal pot. S svo-
jim pokončnim duhom je bil pobud-
nik, organizator, velikodušni izvajalec
dobrih idej za razvoj in dobro ljudi,
kulture in vere. Leta 1948 se je
poročil s sovaščanko Julijano. V to-
pel dom sta sprejela šest svojih otrok.
Bil je oče, ki mu za družino in otroke
(tudi drugih krajanov in sorodnikov)
ni bilo nič pretežko. Služba in manj-
ša kmetija sta zapolnjevala njegov
delavnik. Nedeljo in praznik pa je
sprejemal kot Božji dar, ki polepša
vsakdanje skrbi. Na njegovo željo in
pobudo je družina posvečena Srcu Je-
zusovemu. Morda tudi od tod duša
očeta, ki je ljubila sočloveka, pesem,

literaturo, opero in pravljico ter drob-
ne vsakdanje radosti, ki jih Bog pošil-
ja v smehu otrok. Zato so rekli: 'Ivan,
vrisk življenja! Da si človek bogati du-
šo in znanje s premislekom ob knjigi,
je bila njegova skrb za druge in zase.
Zato je bil tudi več desetletij poverje-
nik Mohorjeve založbe v župniji. Ta mu
je ob podelitvi priznanja zapisala: Nje-
govo prizadevanje na severovzhodnem
delu Slovenije je ohranilo veliko šte-
vilo naročnikov redne zbirke 'te stare
slovenske ljudske univerze'.

V otroških letih se je na Razkrižju
seznal z don Boskom in njegovo pot-
jo evangelija za mlade. Dokler je mo-
gel, je prihajal na marijanske romar-
ske shode v Ljubljano na Rakovnik in v
Veržej. Ta smer življenjske poti mu je
bila zelo dragocena. Pot nanjo je po-
kazal marsikomu. Na to pokazano pot
se je podal tudi sin in postal salezija-
nec – duhovnik. Ko mu je življenje v te-
lesu postala prevelika teža in smer živ-
ljenja na Zemlji premajhna, mu je Bog
odprl lepši in večji del življenja: '*Kar
oko ni videlo in uho ni slišalo, kar v člo-
veško srce ni prišlo, je Bog pripravil nje-
mu zvestim*' (1 Kor 2,9). Ž.

KEREČEV SKLAD

**Od 23. aprila do 22. junija 2006
ste darovali:**

Ambrožič M., Boršič L., Brezavšček R.,
Gomboši C., Grom I., Hribar M., Kapus
A., Kiselak M., Klakočar M., Kogovšek M.,
Košir L.F., Kotnik Š., Kramberger M., Lor-
ber M., Makuc R., Mrzel S.A., Mušič Z.,
Novak A., Ošaben L., Ozebek M., Pajnič
M.J., Parovel A., Petrič F., Podržaj A., Pov-
še T., Rihtar F., Rogan T., Sablič G., Strni-
ša A., Vidmar M., Vučko A., Zasman I., Ži-
vic S. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne
misijonarje ali splošno za misi-
jone, in sicer oddate dar osebno
na Rakovniku, po poštni nakaz-
nici oziroma na transakcijski
račun Salezijanskega vestnika
(gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJSKE MISIJONARJE

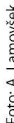
Naslednji dan smo namenili kraju don Boskovega delovanja - Valdoccu v Torinu. Ogledali smo si Pinardijevo kapelo, imeli sv. mašo v cerkvi sv.

Foto: M. Lamovšek

1. nagrada: 3–dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci;

2. nagrada: knjiga
V. Schaubert, Svetniki / varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve);

3.–5. nagrada: knjiga
T. Bosco, Za vas živim (založba Salve).

Zadnji del našega romanja pa smo namenili obisku romarskega kraja Oro-pa, kjer smo počastili starodavno "Črno Marijo", podobo, pred katero je večkrat molil tudi sv. Janez Bosko in se Mariji priporočal pri svojem delu in načrtih.

	DETTA H A N	ARTIST PARADISE FLAME	ROSE PARADISE VEIL	EDITH D R E L	ARMYNA P A R E	JOHN H A R T	SHIRLEY H O L L I S	WILLIAM D O T T
	SHIRLEY ELMIST A L W A N	A L	ALAN H A R M	E G	I S T			
	WILLIAM H A R M	V I S	BOLEEN	C O N T E				
	WILLIAM H A R M	I S O	JOHN H A R M	TOMAS H O L L I S	T A S			
	JOHN H A R M	M A Z	Z A	R E L L				
	JOHN H A R M	M O N T E	C A R L O					
	JOHN H A R M	N A	M E D	D N O				
	JOHN H A R M	K R I	U L J A	R E K				
	JOHN H A R M	A J I N	A L B A	B A				
	JOHN H A R M	I T A	N N	A N A M				
JOHN H A R M	Z O	E T E	E L E N A					
JOHN H A R M	U N I	C E F	K A C I					

Janezek, kje imaš spričevalo, vpraša oče.
- "Posodil sem ga Petru, da bo z
njim prestrašil očeta."

			SESTAVILA M. N.	GRM S ČRNIMI ALI RDEČIMI PLODOVI	PONUDNIK	AVTOM. OZNAKA BENETK	KLADA ZA SEKANJE, TNALO	SALEZI- JANSKI VESTNIK	NAUK O ŽIVLJENJ- SKIH ZAKO- NOSTIH	ŽOGA, VRŽENA IZ IGRIŠČA	MESTO V AVSTRJI, NA MEJI S ČEŠKO
			KRČEVINA, OTREBLJEN SVET					PLESNA PRIREDITEV KOLEKCIJA, BERA			
			NAPADALNA VOJAŠKA OPERACIJA								
			KEM. EL. BERILIJ			NORČIJA, NOROST					
			NEOŽENJEN MOŠKI			PREBIVALKA INDIJE					
			▷							GLAG. OBLIKA ZA SEDANJI ČAS	ITALIJANSKI NOGOMETNI KLUB
SALEZI- JANSKI VESTNIK	JEZERO NA POLOTOKU KOLA V RUSJI	MANA OSEBA IZ OPERE AIDA	▽								
ANGLEŠKA IGRALKA JILL							ŠAHOVSKA FIGURA				
MAMA				KAZALNI ZAMEK IT. DIRIG. ALBERTO			VERDIJEVA OPERA GOSJI SAMEC				
ZIDAK IZ MALTE, SUŠEN NA ZRAKU					JANI GOLOB			JAP. LETAL. DRUŽBA MAJHEN LESEN PLUG			
FRANCOSKI FOTOGRAFI FELIX TOUR- NACHON					REKA NA HRVAŠKEM EGIPČ. BOG SONCA						
DOCA MAROLT			ODPRT BALKON 19. IN 21. ČRKA ABC						JOŽEF NOVAK 2. IN 3. ČRKA ABECEDA		
RASTLINA S KLASASTIM CVETJEM, KATANEC						ČISTI NATRIJEV GLINENEC					
GRŠKA BOGINJA PRAVICE						GEOME- TRUSKO TELO, KUBUS					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Jožica KOŠIR, Notranjska c. 39, 1380 Cerknica.
- 2. nagrada:** knjiga V. Schaubera, Svetniki – varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve): Stanislava SRNJAK, Škrilje 3, 1292 Ig pri Ljubljani.
- 3. nagrada:** knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve): Uroš BOROVIJAK, Strossmayerjeva 15, 2000 Maribor. Kristina KALŠEK, Žiže 62, 3215 Loče pri Poljčanah. Ivica VUK, Zikova 10, 1240 Kamnik.

Geslo v prejšnji nagradni križanki je bilo: Marija Mazzarello

ORATORIJ ZA DRUŽINE V VERŽEJU

Družine, ki želite preživeti dopust (počitnice) v prijetnem družabnem in duhovno bogatem ozračju, si rezervirajte teden **od petka 7. do petka 14. julija 2006.**

Čaka vas veliko pestrih trenutkov, kot se spodobijo za oratorij. Prepletanje igre, zgodbe, kopanja v raznih okoliških termah, molitve, romanje, izleti, predavanja, degustacije, delo po skupinah ... Vse to bomo povezali v skupno temo:

GRADIMO DOM.

Potrudili se bomo, da bo lepo in ugodno.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:

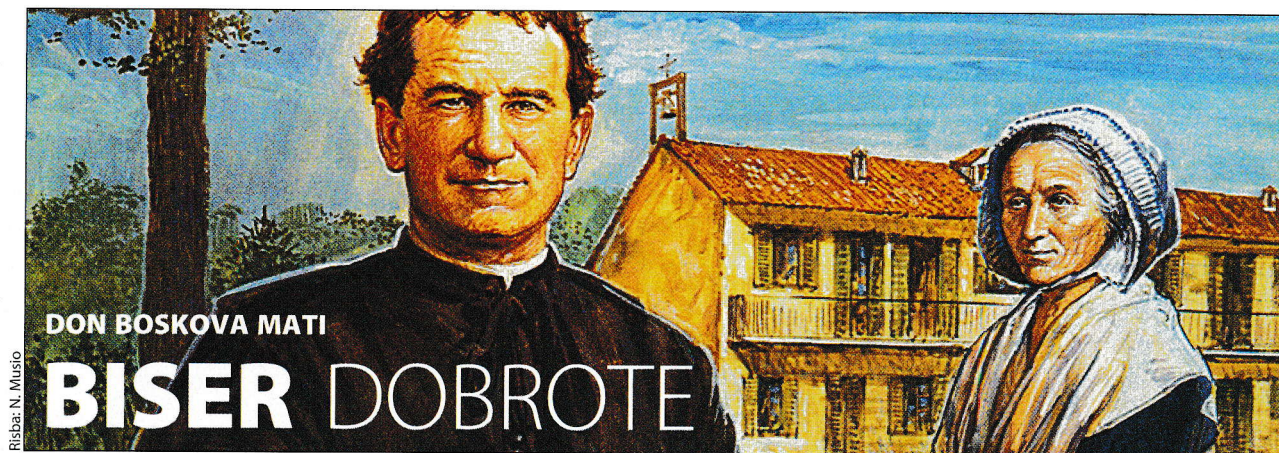
Salezijanski zavod Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 031 319 242 (Jožef Krnc, voditelj)

www.donbosko.si/verzej

30 JULIJ—AVGUST 2006 | SALEZIJANSKI VESTNIK

FRANCE ŠKRABL

Pogosto je morala Marjeta prenašati kričanje fantov. Večkrat so jo okradli in ji napravili v vrtu veliko škodo. Večkrat ni imela dovolj kruha, da bi nasitila vse lačne fante. Toda vse te težave ji niso vzele poguma. Od vsega začetka se ni čutila odgovorna samo za gospodarstvo in kuhinjo, tj. za telesne potrebe fantov, ampak tudi za njihovo moralno in versko vzgojo. Ni samo fizično delala od jutra do večera, ampak je fante tudi poučevala, opominjala, tolažila, kot bi bili njeni otroci. Tako si je kmalu pridobila srce vsakega posameznega fanta. Zato so ji veliko zaupali in ji povedali svoje velike in majhne težave in želje.

Deset let je bila mama Marjeta za vse v oratoriju (tako je Janez Bosko imenoval svoj mladinski dom) preprosto mama Marjeta, mati in duša celega doma. Veselila in žalostila se je s svojim sinom in z njegovimi prvimi pomočniki in izgorevala v ljubezni in skrbi za fante kot sveča na oltarju.

Predvsem bi rad poudaril, da je bilo nekaj nepopisno lepega, ko je zvečer delila večerjo fantom, ki so se igrali ali učili, ko je krpala hlače ali pripovedovala pobožne zgodbe, medtem ko je Janez Bosko popravljil naloge ali molil. Navzoča je bila tudi zvečer, ko je Janez Bosko po večerji povedal fantom nekaj besed verske vsebine in jih usmerjal za naslednji dan. Ta naveda je ostala v salezijanskem ritmu življenja, imenovana je beseda za lahko noč.

Ker je Janez Bosko veliko potoval, je bila njena skrb za vzgojo v oratoriju zelo pomembna. Janez Bosko, ki se je moral veliko pogovarjati z raznimi državnimi in cerkvenimi osebami, sodelovati pri ljudskih misijonih in tridnevnih, se je lahko zanesel na svojo mater. Dneve in dneve je prosil okrog za pomoč, da je lahko vzdrževal svoje fante, za katere je doma skrbela mama Marjeta.

Skoraj celo mesto Torino jo je poznalo in mnogi obiskovalci, ki so dnevno prihajali v oratorij, so se obračali nanjo. Škofje in visoke oseb-

nosti so cenili njeno delo in se ji zahvaljevali za požrtvovalnost do revne mladine.

Nekega dne pa ji je bilo vsega dovolj. Zgodila se je namreč cela vrsta nevšečnosti: fantje so potrgali perilo z vrvi, na kateri se je sušilo, pokradli so sadje, pohodili zelenjavo, kuhinjske pripomočke pa poskrili. Svojemu sinu je potožila, da ne more več ostati in da se bo vrnila domov. Janez Bosko je začudeno opazoval svojo mater in je postal žalosten. Potem jo je peljal pred križ, ki je visel na zidu, in pokazal nanj, ne da bi pri tem rekel kakšno besedo. S tem ji je hotel pokazati na Jezusovo trpljenje. Takrat so se dobri ženi orosile oči in je bila pripravljena oprostiti. "Res je, na odpuščanje sem pozabila," je dejala.

Življenje v oratoriju se je zdelo fantom in sobratom Janeza Boska brez sonca njegove materinstva nepredstavljivo. Pripadala je vsem in hotela je biti tam za vse. Toda njene moči so po neizprosni zakonitosti življenja začele pojemati.

■ SE NADALJUJE

Foto: arhiv SMC Maribor

Don Bosko je svoja srečanja za mlade v Torinu začel na travniku. V Mariboru je ta način v veljavi že več kot desetletje. Vagon, ki ga imenujemo kar »vlak veselja«, je razpoznavna točka za poletni oratorij, dekanijski ali župnijski piknik, priložnostna športna

srečanja ali tudi praznično bogoslužje in procesijo na telovo. Veseli smo, da je od letos v naši lasti zemljišče, kjer bo stala don Boskova cerkev in Salezijski mladinski center. V smislu gesla letošnjega oratorija: povej to naprej!

